

NIEUWE AVONTUREN

Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Rode Bill krijgt een lesje

Nr 2043

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Versijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Rode Bill krijgt een lesje

HOOFDSTUK I.

HET HELLENDE PAD

Rode Bill sloot heel langzaam zijn geweldige vuist met de knoestige vingers, totdat die een soort van knots vormde, die sterk genoeg leek, om er een os mee te vellen, boog zich over de wankle tafel vol vlekken heen, liet zijn ruige wenkbrauwen zakken en fluisterde tot de knaap, die tegenover hem zat :

— Nu moeten wij toch eens voor goed spijkers met koppen slaan, jongetje. Van omwegen heeft Rode Bill nooit gehouden. Ik zeg maar altijd : eerlijk duurt het langst! Jij moet goed begrijpen, dat al je tegenspartelen je geen cent helpt en je niks verder brengt. Kort en goed, ben je van plan om ons te helpen, ja of neen?

Er kwam niet dadelijk antwoord.

Tegenover Red Bill zat, in een der donkerste hoekjes van de smerige gelagkamer, een jonge man, die inderdaad niet veel meer was dan een knaap en hoogstens twintig jaar kon zijn.

Maar het gelaat had reeds trekken zo-

als men ze aantreft op het gezicht van een gerijpt man, die veel geleden heeft en de wanhoop nabij is. Het was doodsbleek en vertrokken. De grote zwarte ogen hadden een verbijsterende uitdrukking. En de lippen vormden woorden, maar dat zag men alleen aan hun beweging, want geen geluid kwam erover.

Men vroeg zich aanstonds verwonderd af hoe die vrij goed geklede knaap verzeild was geraakt in die omgeving. Want het kroegje waar hij zat, was berucht zelfs in Whitechapel, dat toch een der misdadigerswijken is van de reusachtige wereldstad aan de monding van de Teems.

Het hol was verlicht door een enkele ouderwetse gaslamp, met een matglazen ballon, die afhing van de zoldering.

Op het buffet stond een ouderwetse petroleumlamp, die een spaarzaam schijnsel uitgoot over de flessen en glazen, de bierpomp en de gemene tronie van « Schele Sikes », de waard, die on-

geveer de helft van zijn leven in de gevangenis had doorgebracht en daar trots op was ook.

Daar kwamen benedeleden bijeen dronkaards, straatzwerfers, lichtekooier van het ergste soort, maar ook straatrovers, inbrekers en ander schuim, en we de zeeman, die met een goed gevulde buidel zijn anker daar uitwierp, onkundig van de aard van dit dievenkroegje waarop de politie bijna voortdurend he oog gevestigd hield, omdat zij wist dat het dikwijls bezocht werd door lieden, met wie de menselijke gerechtigheid nog een appeltje te schillen had.

In het laatste jaar hadden er herhaalde invallen plaats gehad en zelden of nooit werden de daders gesnapt, wat de politiemannen vol woede moesten toegeven.

Schele Sikes bleef met zijn onschuldigste tronie achter zijn buffet, deed alsof hij een glas schoon wreef met behulp van een doek, die het alleen nog maar vuiler kon maken en speelde de verbaasde verontwaardigde huiseigenaar, als de « blauwe jongens » met de revolver nog in de vuist, als woedende tijgers vóór hem heen en weer liepen en van hem eisten, dat hij de schuilplaats van de gezochte zou aanwijzen.

Neen, zeker zouden de vrienden van Cedric Harraden hem nimmer gezocht hebben in zulk een dievenhol. En eindelijk begon hij met moeite te spreken. Zijn stem klonk schor en beefde.

— Luister eens, Bill, ik weet immers wel dat ik in je macht ben en dat je mij in het ongeluk kunt storten, mij ten ondergang kunt brengen en met mij nog iemand anders, die mij liever is dan iets ter wereld. Maar mag je daar misbruik van maken?

Red Bill liet een schor lachje horen en zei minachtend :

— Denk je soms dat ik een kinderjuffrouw ben? Kijk me die twee handen eens aan! Die hebben menig bokser in slaap gesust, dikwijls binnen de twee rondes en rode Bill is nog voor niemand bang geweest, al heeft hij nu zijn hand schoenen aan de kapstok moeten han-

gen, want Wijntje en Trijntje verdragen zich nu eenmaal niet met de boksering, ha ha! Je moet het een of het ander kiezen. Maar die hand zijn nog altijd zo hard als ijzer en zo be... ik zelf ook! Waarom zou ik met je te doen hebben? Als je me dat maar eens vertelt! Je hebt gestolen...

— Stil, fluisterde de jongen op smekende toon. Het was ook geen stelen, dat weet je heel goed, Bill!

— Jawel, we kennen die praatjes! Maar ik denk wel, dat je patroons, Ferguson & Zoon het precies zo zullen noemen, als ik, zodra zij merken, dat jij meer dan vijfhonderd pond uit hun kas hebt « geleend », zoals jij het zeker zult noemen!

— Ik zou het zeker terug betalen, Bill, dat zweer ik je, als ik maar kon! Zodra ik het geld heb...

— En waar wou je dat vandaan halen? viel de roodharige, vroeger zo beroemde bokser hem ruw in de rede. Je hebt immers geen rode duit! Alles heb je besteed aan je zuster, aan dat preutse dametje, dat haar neus voor Rode Bill optrekt...

Hij hield op, want een witte hand, de weke, blanke hand van een kantoorbediende, sloot eensklaps om zijn pols en twee ogen keken hem dreigend en duister aan. Het gehele gezicht van de jongen was plotseling veranderd en zijn stem was scherp als een mes, toen hij de ander toebeet :

— Laat mijn zuster er buiten. Noem zelfs haar naam niet, want die zou in jouw mond tot een vloek worden. Zij is duizend maal te goed voor jou en voor mij. Voor haar heb ik alles over, dat heb ik getoond, maar ik zal niet toestaan, dat een beest zoals jij in deze omgeving over haar praat.

— Mijnheer speelt voor de ridder zonder vrees of blaam, mijnheer speelt voor Lohengrin. Goed, dan zal ik haar er buiten laten. Je weet, hoe het met mij staat, maar het is waar, dat zijn mijn eigen zaken. En ik heb nu niet veel tijd meer en daarom zeg ik het nog eens. Harraden, dat het voor jouw ook het

beste is met ons mee te doen, want alleen op die manier kun je je uit de narigheid redden. Je geeft natuurlijk toe, dat je een verloren man bent, zodra de bankiers, bij wie je in dienst bent het eens in hun hoofd mochten krijgen, de kas te laten opmaken?

— Dan zou me niets anders overblijven dan een einde te maken aan mijn leven! zei Harraden op doffe toon.

— Nou zie je het zelf! hernam Rode Bill zegevierend. Je hebt geen centen om het tekort te dekken, want die heb je besteed aan de ziekte... ik houd mijn mond al, je behoeft me niet aan te kijken, alsof je me zou willen vermoorden! En waarom eigenlijk al die omslag? Wat vragen we van je? Niets anders dan dat je je over een paar avonden laat insluiten en achter de lettercombinatie van de grote brandkast probeert te komen. Als wij die eenmaal hebben leeggehaald, dan is het een knappe jongen, die kan vaststellen, dat jij er van te voren vijfhonderd pond had uitgenomen, ha ha! Maar als je het niet doet, ja, dan heb je de gevolgen aan je zelf te wijten! Ontkennen zou je niet baten, je hebt het me zelf verteld!

— En driemaal vervloekt zal het uur zijn, waarop ik met je in kennis kwam. Rode Bill, waarop je mij hebt laten drinken en waarop ik in mijn dronkenschap je dat afschuwelijke geheim heb verraden, dat niemand anders weet, niemand!

— Kort en goed, wat ben je van plan?

Harraden wrong de handen, boog diep het hoofd en staarde naar het tafelblad, volgekrast met letters en soms hele zinnen, afbeeldingen van doorboorde harten, van dolken en boeien, bedekt met wijn- en biervlekken en onzegbaar smerig.

Eindelijk hief hij langzaam het hoofd op en vroeg met een stem die trilde :

— Ik kan je niet tot andere gedachten brengen?

— Je kon net zo goed proberen, een locomotief in volle vaart met je hand tegen te houden! Ik ken je en ik ben van plan je te houden! Weiger je, dan

is er morgenochtend een briefje bij de politie en als ik me niet vergis zijn de twee heren Ferguson & Zoon niet bepaald teerhartig!

— Zij zouden geen ogenblik aarzelen, om er een rechtszaak van te maken! zei Cedric dof.

— Je neemt me de woorden uit mijn mond! Kies dus maar de verstandigste partij, en zeg B, nu je ook A hebt gezegd. Geloof mij maar, beter kun je niet doen!

— En, geef je mij je woord, Bill, dat ik buiten de hele zaak blijf?

— Dat is te zeggen, natuurlijk krijg je je deel!

— Liever sterf ik! riep de jongen heftig. Niets wil ik hebben, geen penny, alleen maar je toezegging, je belofte, dat je mij niet zult verraden als jullie ooit gesnapt worden!

Er kwam een gemene uitdrukking in de ogen van de zwaargebouwde bokser, toen hij, na een ogenblik te hebben nagedacht, langzaam zei :

— Ik kan je wel garanderen, dat ze ons niet zullen snappen! We zullen het ditmaal eens handig inpikken! Meer dar twee maats neem ik in geen geval mee. Ik heb dus je woord, Harraden?

— Omdat ik niet anders kan! antwoordde de jongen met een gesmoorde zucht. Alles liever dan dat ontdekt werd wat ik gedaan heb. Ik hoopte op een kleine erfenis, zie je, maar dat is een misrekening geworden. Ik heb nu mijn verdiende loon. Ik lever me aan je over. Doe maar met me wat je wilt.

— Dat is tenminste taal! Zo mag ik het horen! Ik geef je twee dagen om de combinatie van het slot af te neuzen. Jij kunt je heel gemakkelijk laten insluiten. Je kent het bankgebouw door en door en om een uur in de nacht laat je ons er in, aan de gemakkelijkste kant. Ik zal Manke Harry en mooie Fred meenemen. Die kennen het klappen van de zweep en die zijn betrouwbaar. Weet je zeker, dat je niet mee wilt delen?

— Liever kapte ik mijn hand af! riep Harraden woest.

— Je moet het zelf weten, jongetje. Het wordt je met liefde en plezier ge-

gund. Maar als het zover is, zul je je nog wel bedenken! Drink je je glas niet leeg?

— Neen! zei Cedric stug.

— Bang dat je weer dronken zult worden?

— Dat raakt je niet. Heb je nog meer te zeggen?

— Voor het ogenblik niet. Of ja... dit nog!

Rode Bill was opgestaan en nu pas kwam zijn geweldige gestalte goed tot zijn recht, de brede, krachtig ontwikkelde schouders, de stierennek, de geweldige borst, de lange, rechte benen, de gehele gestalte van wat vroeger een volmaakt bokser was geweest in zijn klasse. Hij kwam langzaam naast de jongen staan, op wie hij neerzag van zijn zes voet hoogte en zei toen heel langzaam en duidelijk sprekend.

— Dit heb ik nog te zeggen, jongetje. Je zou misschien eens berouw kunnen krijgen, of gewetenswroeging, of weet ik hoe ze die poespas noemen en je patroons willen waarschuwen, of misschien wel de politie! Als dat mocht gebeuren, zie je, dan zou ik mijn beschermende hand van je moeten aftrekken en dan kan niemand zeggen hoe het met je afloopt. Rode Bill is zo mak als een lam en eet uit de hand, als je maar geen grapjes met hem uithaalt. Maar hij kan niet dulden, dat je een loopje met hem neemt, of hem de voet dwars zet, want dan wordt hij boos... En nou laat ik je voorlopig aan je lot over... tot morgen, waar we hebben afgesproken! Ik ben op het ogenblik een gesjochte jongen, maar over een dag of drie hoop ik een man in bonis te zijn. Dan zijn er weer pitten, ha ha! Doe de groeten aan je mooie zus en het beste met haar!

De jongen was woedend opgesprongen en nu kon men goed zien, dat hij zeker wel twee hoofden kleiner was dan de reus, die naast hem stond.

Rode Bill klopte hem kameraadschappelijk op de tengere schouder, draaide zich om en verliet fluitend de

gelagkamer, waar zich op dat ogenblik slechts weinig bezoekers bevonden, bewonderend nagekeken door « Schele Sikes » achter zijn buffet, die zich haastte, het geld voor de vertering te gaan vragen aan die jonge, bleke nieuweling, die hij met een wantrouwend oog aankeek.

Schele Sikes had nooit veel opgehald met jongelui, die een stijve boord dragen, en goed gepoetste schoenen waren naar zijn mening een onweerlegbaar bewijs voor onbetrouwbaarheid, dwaze trots en volmaakte ongeschiktheid voor het edele beroep van inbreker.

Met zijn half geleedigd glas bier vóór zich, bleef Cedric Harraden nog geruime tijd als versuft voor zich uitstaren.

Snel ging zijn jeugd aan hem voorbij, doorgebracht in het zonnig tehuis ergens in Londen, zijn plaatsing op het grote bankierskantoor van de hh. Ferguson & Zoon en daarop het verschrikkelijke spoorwegongeluk, dat hem met een enkele, verpletterende slag beroofde van zijn vader en zijn moeder.

Hij doorleefde weer de eerste vreselijke tijden, toen hij alleen achterbleef met zijn drie jaren oudere, aangebeden zuster Cecile, de benoeming van één voogd, de triestige begrafenisplechtigheid in een stromende regen en toen die nieuwe grote slag, de ontdekking, dat het nagelaten fortuintje van zijn vader nauwelijks toereikend was om de schulden te voldoen. Daarop volgde een tijdperk van weinig meer dan armoede, de ziekte van zijn zuster, de noodzakelijkheid om haar voortreffelijke dokters te geven en een dure geneeswijze te laten volgen. Toen het verschrikkelijkste van alles, de gemakkelijke, waarmede hij zich op het bankierskantoor geld kon verschaffen en het bezwijken voor de verzoeking, toen het leven van zijn aangebeden zuster op het spel stond en hij inderdaad hoopte, uit een kleine erfenis, die hij verwachtte, het uit de ka ontvreemde geld te kunnen terug betalen.

Hoe was het mogelijk, dat hij, Cedric Harraden, de zoon van een geleerde, die een onberispelijke naam had gedra-

gen, zo snel had kunnen afglijden op het hellende pad van de misdaad, dat hij een vriend, een helper was geworden van een kerel als Rode Bill, de beroepsbokser?

Met een zware zucht kwam hij wankelend op de been, steunde even op de tafel en ging toen met onzekere schreden naar de deur.

Het volgende ogenblik stond hij in de duistere smalle, kwalijk riekende

straat. Het motregende. Hij sloeg zijn kraag op en liep snel de straat uit.

Maar daarbinnen keek schele Sikes nog naar de deur en mompelde hoofdschuddend :

— Als Rode Bill zich deze keer maar niet in zijn vingers snijdt! Ik geloof dat hij de verkeerde bij de kop heeft! Een knul die zijn neus in een zakdoek snuit. Ik vraag me af wat daarvan kan terechtkomen!

HOOFDSTUK II.

DE LETTERCOMBINATIE

De oude heer Ferguson zat rechts, de jonge heer Ferguson zat links van de dubbele schrijftafel, zwaar gebeeldhouwd, tussen de beide hoge, brede vensters van het oude herenhuis geplaatst, waarin al sedert een eeuw de bankzaak van het geslacht Ferguson vestigd was.

Zij waren vader en zoon, maar men kon hen evengoed voor broers houden, want zij waren beiden juist even kaalhoofdig, ze waren beiden even groot, mager en zij hadden precies dezelfde gewoonten, gebaren en aanwendsels, zoals, bijvoorbeeld, het plotseling, als het ware met een ruk afnemen van de grote, hoornen brillen, met rechte dikke stelen, het half dichtknijpen van de ogen en het trommelen op het tafelblad met hun knokige vingers.

Zij hadden hetzelfde tanige vel, dezelfde gebogen rug, zij droegen bijna dezelfde kleren, hun spraak was eender en daar de vader wat jong was voor zijn leeftijd, maar de zoon daarentegen te oud, zo gebeurde het herhaaldelijk, dat vreemdelingen hen voor tweelingbroeders hielden.

Tegenover hen zat, in een gemakkelijke stoel, die hij zelf echter volstrekt niet gemakkelijk scheen te vinden, een deftig gekleed heer van bij de zeventig, met spierwit haar, stijve benen en stijve nek, die in al zijn bewegingen en in zijn

oogopslag de voormalige, hooggeplaatste militair verried.

Op zijn visitekaartje, dat nog op tafel lag, stond dan ook te lezen: « Archibald Morrison, Kolonel d. B., vertegenwoordiger van de firma Whitehead en Co., brandkasten en veiligheidssloten. »

Hij zat stijf recht op, ofschoon de stoel wel degelijk gemaakt was om er bijna languit in te liggen, met zijn wandelstok met ivoren knop tussen de knieën, zijn hoge hoed naast zich en zijn witte snor hoog opgedraaid.

Hij moest gebruik maken van een lorgnet in gouden montuur om te kunnen lezen en als hij die niet op had, waren zijn ogen steeds half dichtgeknepen.

Hij was gekomen op het stille uur en zat nu een minuut of tien over brandkasten en sloten te spreken, terwijl hij zoeven een van de fraai geïllustreerde prijscouranten had laten zien, waarin de firma, die hij vertegenwoordigde hare producten op het voordeligst aan het publiek vertoonde.

Hij was nu midden in een vrij saai uiteenzetting, die een nieuwe vinding betrof op het gebied van deursluitingen, toen mijnheer Harry Ferguson, de zoon, hem een weinig ongeduldig in de rede viel met de woorden :

— Mijn waarde kolonel, het spijt mij werkelijk, maar ik geloof, dat u uw tijd verknoeit. U had, dunkt mij, wel kun-

nen inzien, dat een zaak als de onze reeds in het bezit is van het beste wat er maar op dat gebied te krijgen is! Ik daag de bekwaamste inbreker uit om onze brandkastdeuren te openen! Wij hebben een Chatwood, en ik kan u verzekeren...

— Ik heb niets tegen de Chatwoods, mijnheer. Heel bruikbaar kastje. Maar uit de tijd, ouderwets. Zet een werkelijk bekwaam inbreker, een man die de naam verdient, tegenover een kast van dat maaksel en binnen twee uren heeft hij haar opengesneden, alsof het een sardineblikje was. Met de kasten van mijn firma is dat volkomen onmogelijk. Wij gebruiken niet uitsluitend staal. Het fabrieksgeheim mag ik natuurlijk niet verklappen. Trouwens, ik ken het niet. Maar ik kan u wel verzekeren, dat het materiaal bestand is tegen bijtels, boren, steekvlammen en zelfs tegen nitroglycerine! Kunt u van uw eigen kasten hetzelfde zeggen? Een moderne brandkast moet zeker tegen al die dingen bestand zijn. Maar het moet u toch bekend zijn, dat onze fabriek nog verder gaat. Ik ben ervan overtuigd dat zelfs uw stalen kasten met tussenwanden van asbest op de duur zullen bezwijken voor de herhaalde pogingen van een werkelijk goed onderlegd inbreker!

— Laat hij het maar komen proberen! bralde de jongste heer Ferguson.

— Wel, ik geloof niet dat ik een beproefd inbreker ben, zei mijnheer Morrison kalm, maar ik zou wel wat durven verwedden, dat ik uwe safe, en zelfs uw grote, pas gekochte brandkast, die tot mijn oprecht leedwezen niet uit onze fabriek afkomstig is, binnen tien minuten heb geopend! Als ik er geen kans toe zie, zal ik er rond voor uitkomen.

De twee heren Ferguson werden precies even bleek. Niet van schrik, maar van woede. Daar zat een oude heer, die durfde verzekeren, dat hij met zijn zwakke handen en zijn gemis aan ervaring hun prachtige kasten zou kunnen overmeesteren.

De jongste firmant was opgestaan, deed een paar passen heen en weer en

begon toen driftig, vlak voor de bezoeker stilstaande:

— Mijnheer...

— Mijn titel luidt nog altijd kolonel, mijnheer, ivel Morrison hem waardig in de rede.

— Zoals u wilt Kolonel, wij hebben u niet verzocht om hier te komen. Wij hebben voorlopig geen nieuwe kasten nodig en ik zou dus kunnen volstaan met u beleefd uit te nodigen, niet langer onze tijd in beslag te nemen, die kostbaar is, zoals u wel zult willen begrijpen.

— Ik twijfel er geen ogenblik aan, maar...

— Wij kunnen echter niet dulden, dat zelfs een vertegenwoordiger van Whitehead aan de deugdelijkheid van onze Chatwood en andere kasten zou twijfelen! Wij zullen ze u laten zien en ik hoop, dat u dan zult begrijpen, dat u zich verder geen moeite behoeft te geven, omdat het fabrikaat van Whitehead volstrekt niet boven dat van onze leveranciers gaat. Ik zeg u nogmaals, dat wij ons alleen het beste aanschaffen, dat voor geld te krijgen is. Wij hebben nog tien minuten tijd. Die zullen wel voldoende zijn om u van uw dwaling te overtuigen.

— Als ik dwaal, wil ik dat binnen vijf minuten bekennen! zei M. Morrison grootmoedig.

— Dan zullen wij maar beginnen met de kleine kast, die gij hier ziet staan. Naar u zult opmerken is het een Lips. Wilt u ze eens bezien en mij dan zeggen, wat gij er op aan te merken vindt.

De oude kolonel was opgestaan, liep met zijn stijve benen op de kleine kast toe, juist als een ooevaar, zette zijn bril wat steviger op zijn neus, bekeek gedurende enige seconden het stalen meubel en zei toen, hoofdschuddend:

— Voor die kast wil ik wel een uitzondering maken. Zij is volstrekt niet minder dan de onze. Een inbreker, hoe kundig ook en toegerust met de modernste werktuigen, zou tweemaal vier en twintig uren nodig hebben, om een kleine opening in die kast te maken,

groot genoeg om er zijn pink doorheen te kunnen steken. Maar u hebt nog andere kasten! Juist aan de voornaamste twijfel ik!

De jonge mijnheer Ferguson vergevoegde er zich mede, de schouders op te halen en opende met een uitnodigend gebaar een deur.

— Nog een ogenblik, zei de kolonel.

Hij stapte met zijn ooievaarsbenen zo snel als hij kon weer naar de tafel, haalde nog enige brochures uit zijn zakken en wies die op het tafelblad met de woorden:

— Of ik bij u slaag of niet, u zult mij toch een genoegen doen inzage te nemen van het drukwerk. Whitehead is onovertroffen in de fabricatie van alarmrichtingen, stalen grendels, geldkistjes, bestand tegen vuur en inbraak, deurkettingen, veiligheidssloten en allerlei onderdelen voor brandkasten! Lees ze op uw gemak door en ik ben ervan overtuigd, dat u mijn firma vroeg of laat, maar waarschijnlijk vroeg, met een grote order vereert. En nu ben ik tot uw dienst, mijnheer!

Hij maakte een kleine, stramme buiging, voor de oudste firmant, volgde de jongste door de gang, die zeer breed was en waarlangs enige kantoorlokalen met glazen wanden waren gelegen, zodat men van ieder punt van de gang af een overzicht had over bijna het gehele personeel.

— Staal en glas! zei mijnheer Ferguson zêgevierend. Hebt u daar iets tegen?

— Niets! Een betere afweer dan glas in een bankgebouw, hoe vreemd het ook moge klinken, is niet denkbaar, gaf de heer Morrison toe. Maar helaas, van glas kan men nu eenmaal geen brandkasten maken. En al zou men het wel kunnen, zij zouden uw fortuin heel slecht weten te bewaren! Dat is zeker de kast waar de eerste kassier het geld bewaart?

Morrison zei dit, toen het tweetal reeds een trap was afgedaald, monumentaal als in een paleis en zo de vestibule had bereikt, waaromheen nog een aantal kleine en grote zalen in een halve

cirkel waren gegroepeerd.

Ook hier waren de wanden, die deze zalen van de vestibule scheidden, tot ongeveer een meter boven de grond van staal en verder van dik, geribbd glas, zodat men alles wat daar voorviel gemakkelijk kon overzien, want de tussenvan- den waren op dezelfde wijze opgetrokken.

Langs de gehele voorwand liep een soort toonbank van bruin marmer en daarboven waren koperen loketten aangebracht, met de bekende opschriften erboven.

In het midden van de vestibule stond een ouderwetse rotonde van rood pluche met een palm in het midden, zoals men ze nog wel in enkele musea aantreft en die zonderling afstak tegen de nieuwe zakelijkheid en de strakke lijnen van het overige.

Ferguson ging een zijgang in, opende een stalen deur in een stalen wand en kwam zo in het vertrek van de hoofdkassier, die daar met drie of vier assistenten werkte.

In zijn afdeling viel allereerst de geweldige brandkast in het oog, die zeker wel een vijfhonderd ton woog en die onwrikbaar aan de stalen balken onder de betonnen vloer was vastgemaakt, zodat geen tien paarden het voorwerp van zijn plaats hadden kunnen krijgen.

Morrison keek er dadelijk met een kennersblik naar en zei bewonderend:

— Een prachtig meubel. Er is geen sprake van het aan de achterzijde aan te tasten, tenzij men eerst door de achtermuur zou heenbreken en naar ik zie is die ook al van dik staalplaat vervaardigd. Maar wat zal ik u zeggen, zelfs van de allerbeste brandkast is de deur nog altijd het zwakke punt en al woog dit meubel zo zwaar als een spoorweglocomotief, de man, die de lettercombinatie van het slot kent, kan ze even gemakkelijk openen alsof hij een sigarenkistje openmaakte!

Juist op dat ogenblik stond de kassier van zijn lessenaar op, ging naar de brandkast, verzette met een vlugge beweging de letterschijf, zorgdragende dat

de vreemde bezoeker het niet kon zien en trok de zware deur naar zich toe.

Er speelde een lachje om de lippen van Ferguson, toen hij zei :

— Ik wil wel toegeven dat de kennis van de lettercombinatie van grote waarde is voor de inbreker, mits hij de juiste sleutel heeft! Er zijn er maar twee van. Onze hoofdkassier heeft overdag de ene, mijn vader heeft de andere. En dadelijk na het sluiten van de kas, een ogenblik voor wij de bank eveneens sluiten, komt de hoofdkassier mij die tweede sleutel brengen. Gij ziet dat wij in dat opzicht volmaakt beveiligd zijn. En het ging ook niet om de sleutel, dat zult u wel erkennen. U hebt aangeboden, dat die kast binnen tien minuten te openen! Ik geloof haast, dat u mij voor het lapje hebt willen houden. Waar kijkt u toch zo naar?

Het gelaat van Morrison had een strakke uitdrukking gekregen. Hij scheen naar het aangrenzende vertrek te kijken, door de glazen tussenwand heen en scheen een weinig verschrikt, toen hij zo plotseling werd aangesproken. Hij zei met een verlegen lachje :

— De zaak is dat ik vrees mij aan grootspraak te hebben schuldig gemaakt, mijnheer Ferguson. Het spreekt vanzelf, dat Whitehead een grondige studie heeft gemaakt van de meeste andere brandkastmerken, maar ik geloof niet, dat zij deze Chatwood goed kent! Ik zelf heb nooit zulk een uitmuntend meubel gezien. U staat mij toe, dat ik even het slot bezichtig?

— Eén ogenblik! Brown, draai de lettercombinatie terug! U moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer Morrison, maar bij ons gaat veiligheid voor alles! Nu kunt u uw gang gaan!

Brown, de hoofdkassier had snel de combinatie weer door elkaar geworpen en Morrison, die een kort ogenblik eruit zag alsof hij zich kwaad had willen maken over dit onverholven wantrouwen, trad op de kast toe, bekeek de zware deur, de geweldige, stalen stangen, die de drie tongen van het prachtige, ingewikkelde slot bedienden, wendde zich weer om en zei vol bewondering :

— Mijn compliment! Het is voor mij niet aangenaam om het te zeggen, maar de waarheid boven al, die kast is onvertreffbaar! Apopos, wie is dat bleke jongemens, dat er uitziet alsof hij ziek is? Ik vind dat hij een belangwekkend gezicht heeft!

Mijnheer Ferguson scheen volstrekt niet te weten, dat hij onder zijn personeel iemand had met een belangwekkend uiterlijk en zieken schenen bij hem niet voor te komen, want hij moest zijn blik even zoekend laten rond gaan, vóór hij volmaakt onverschillig ten antwoord gaf :

— U bedoelt misschien de tweede klerk Harraden? Ja, hij ziet er bleek uit, vandaag. Zijn zuster is misschien weer minder goed. Die jongen trekt zich alles een beetje sterk aan. Tenminste dat zegt men. Ik bemoei mij zelden persoonlijk met het personeel, dus ook niet met hem, zolang hij zijn plicht doet. Mijnheer Morrison, het spijt mij, maar mijn werk roept mij. Neen, dit is de uitgang!

Het tweetal stond al weer in de vestibule. Als met tegenzin plaatste de kolonel zijn hoge hoed weer op zijn hoofd, knoopte zijn zwarte, geklede jas dicht, trok het lintje in het knoopsgat recht, dat een bloedvlekje leek op het zwarte laken en zei met zijn krakende stem :

— Het spijt mij, dat wij geen zaken hebben kunnen doen. Voor een latere gelegenheid dan. U zult misschien wel eens gaan uitbreiden, of een filiaal stichten. Bedenk dan dat Whitehead onvertroffen is in het kleinere formaat brandkasten. Zeldzame keuze van onderdelen op allerlei gebied! Alarminrichtingen, veiligheidsloten...

De rest moest hij toevertrouwen aan de portier, die al bij de straatdeur op hem stond te wachten, want M. Ferguson was met een hoofdknikje de trap al weer opgegaan.

Hij bezocht op zijn weg eerst nog enkele afdelingen en trad toen het particuliere kantoor weer binnen, waar hij zijn vader vond staan, spelend met een klein voorwerp.

De oude heer draaide zich vlug om en vroeg:

— Is die oude praatjesmaker al weg?

— Een minuut of tien geleden ging hij heen. Hoe zo? Had u iets willen bestellen?

— Dat niet, maar ik had de oude ijzervreter dit willen teruggeven, dat zeker uit zijn zak gevallen is, toen hij zijn kunstjes met de brochure ging uithalen.

— Sapperloot, dat is een kostbaar ding! zei de jonge Hickory, terwijl hij een gouden sigarenaansteker bekeek, met zeer fijne diamantjes versierd. De oude heer zal het wel spoedig missen!

— Wij moesten zijn firma even opbellen om hem gerust te stellen! meende de oude heer Ferguson.

— Waartoe die omslag? Hij zal uit zich zelf wel terugkomen, meende zijn zoon.

Maar Ferguson senior was toch een beetje menselijker, hij trad op het telefoontoestel toe, liet zich intercommunale verbinden en begon te spreken.

En naar mate hij sprak werd zijn gelaat steeds bleker en Ferguson junior volgde hem daarin, onder het luisteren getrouw na. Want hij hoorde dit gedeelte van het gesprek, dat hij heel gemakkelijk in zijn geheel kon reconstrueren:

— Wilt u aan uw vertegenwoordiger Morrison zeggen, zodra hij terugkomt, dat hij zich niet ongerust behoeft te maken over zijn gouden sigarenaansteker? Hij heeft hem in ons privékantoor laten liggen. Morrison was de naam, Archibald Morrison! Wat zegt u? Hij heeft ons omstreeks een kwartier geleden verlaten? Geen vertegenwoordiger van die naam? Maar, weet u dat wel zeker? Ik vraag u verschoning, maar ik maak volstrekt geen grapjes. Daar is mijn stemming niet naar! Neen, vroeger kolonel geweest, gedecoreerd, spierwit haar en knevel, met zijn zakken vol echte brochures en prijscouranten, voorzien van uw eigen stempel! Denkt u soms dat ik gek ben? Ferguson en Zoon. zeg ik je, bankiers in Londen en in half Engeland bekend! Nooit een vertegenwoordiger gehad, die kolonel was, zegt u? Een van uw filialen soms? Ook dat niet? Ja dan, wel bedankt, mijne heren...

En daarop ontzonk de telefoon aan de krachteloze hand van de heer Ferguson senior.

Hij was bevend op zijn stoel gaan zitten. En bleek en bevend zagen vader en zoon elkander geruime tijd aan.

HOOFDSTUK III.

AAN DE RAND VAN DE AFGROND

M. Morrison scheen tijd in overvloed te hebben, of hij nam het met de zaken niet zo nauw, toen deze bij de Fergusons' mislukt waren, tenminste hij wandelde langzaam de straat uit, keerde weer op zijn schreden terug, raadpleegde zijn horloge en nam toen plaats achter het venster van een Italiaans restaurant, een van de vele, die weer begonnen wortel te schieten in de hoofdstad van een land, dat liefst zo spoedig mogelijk iedere herinnering aan de grote oorlog wenste te vergeten.

Van de plek waar hij zat kon hij de

zijuitgang van het grote bankgebouw nauwkeurig in het oog houden. Nu en dan keek hij op zijn horloge. Hij dronk nauwelijks van het bier, dat voor hem was gezet door een kleine kellner, met geelbleke gelaatskleur en levendige, gitzwarte ogen, maar zijn deftig, haast eerbiedwaardig gelaat vertoonde geen enkel trekje van ongeduld. Er gingen een paar mensen voorbij en hij herkende een loopjongen van de bank, die zeker een boodschap ging doen.

Misschien moest hij voor iemand sigaretten halen, want hij keerde weer

vlug terug. Er konden omstreeks twintig minuten verlopen zijn, toen het lunchuur aanbrak.

De deur in de bank ging open en een twintigtal mannen en vrouwen verschenen, merendeels nog zeer jong, die zich aanstonds wegspoedden in verschillende richtingen, om thuis of in een lunchroom hun twaalfuurtje te gaan gebruiken.

Nauwelijks was die deur opengegaan, of Morrison wierp een geldstuk op de tafel, stond op en verliet het koffiehuis.

Hij kwam nog juist bijtijds op straat om te zien hoe een goedgeklede jongeman, met een knap, maar zeer bleek gelaat een ogenblik besluiteloos aan de rand van het trottoir stond, wachtte tot dat zijn kameraden buiten het gezicht waren en toen een taxi wenkte. Morrison keek vlug rond.

Heinde en ver was geen dergelijk voertuig meer te bespeuren. Hij maakte een beweging van ongeduld, toen hij zag hoe de jongeman even met de chauffeur sprak en toen in de taxi wipte, die met hem wegreed.

Er kwam wel een ander voertuig de brede straat inrijden, ook een auto, die stilhield voor de bank van de heren Ferguson, maar daar sloeg de heer Morrison geen acht op.

Wellicht had hij er beter aan gedaan, dat maar liever wel te doen...

Hij liep vlug naar een zijstraat, zag daar juist een taxi passeren, floot schel en bracht aldus de chauffeur aan het verstand, dat hij hem nodig had.

— Volg die taxi, daar, beval Morrison kortaf. Zorg dat je hem niet uit het oog verliest...

De taak was vrij lastig, want de taxi begon zich al te mengen tussen het gewoel van de drukke Oxfordstreet, maar de chauffeur, belust op een buitenkansje, deed zijn uiterste best, sloeg tot tweemaal toe de bevelende gebaren van een verkeersagent in de wind en mocht er op deze ongewettigde wijze in slagen binnen vijf minuten de auto met Cedric Harraden erin — men zal reeds hebben geraden dat hij het was — tot een zodanige afstand te naderen,

dat ontglippen niet goed meer mogelijk was.

De rit duurde omstreeks een half uur en de heer Morrison had nog alle redenen om zich te verwonderen over het doel, dat de bleke jongeman zich gekozen had, want de taxi had regelrecht koers gezet naar het hartje van Whitechapel.

Misschien zou de verwondering van de heer Morrison nog van geheel andere aard zijn geweest, als hij eens door het achterruijtje gekeken had. Want dan zou hij hebben gemerkt, dat de auto, die voor het bankgebouw had stilgestaan, nog altijd, hetzij bij toeval, hetzij met opzet, precies dezelfde weg volgde, als het ware in het kielzog van zijn eigen wagen.

Eindelijk hield de auto van Harraden stil, de jongeman stapte uit. Morrison deed hetzelfde en hij zag hem haastig betalen en toen verder de morsige straat inlopen, om een vijftigtal meters verder een klein en donker wijnhuis binnen te gaan.

Morrison echter liet zijn chauffeur nog even wachten en stond in beraad wat hij moest doen.

Reeds trok zijn deftig uiterlijk hier de aandacht en de nieuwsgierigheid, die men hem betoonde, was zeker niet van de edelste soort.

Het was echter duidelijk, dat Morrison de verdachte kroeg niet durfde binnengaan. Hij bleef op een veilige afstand wachten, met de knop van het geopende portier in zijn hand, gereed om dadelijk weer in te stappen. Maar het toneel veranderde plotseling en op zulk een onverwachte wijze, dat mijnheer Morrison er bijna door overrompeld werd.

Want eensklaps vloog de deur van de kroeg open en Harraden trad naar buiten, op de voet gevolgd door een grote kerel, blootshoofds, met een rood, opgezet gezicht en blijkbaar zeer driftig, die op gedempte toon tot de jongeman sprak.

Deze wilde verder gaan, juist in de richting van de auto, maar een zware hand, die op zijn schouder neerviel,

maakte aan dat voornemen al heel spoedig een ontijdig einde.

De heer Morrison gaf zijn chauffeur een knipoogje, zei zacht iets tot hem en begon toen langzaam het ongelijke tweetal tegemoet te lopen. Zo mogelijk was Harraden nog bleker dan zoeven, maar er lag nu een trek van bijna woestte vastberadenheid op zijn gelaat.

Morrison hoorde hem duidelijk zeggen :

— Laat me los, Bill, of er gebeuren ongelukken!

De grof gebouwde kerel lachte bulderend, als om een goede grap en schreeuwde :

— Ha, ha, dat zou ik ook denken, jongetje! Het is maar de vraag, wie het ongeluk veroorzaakt!

Hij hield plotseling op, rukte de jongeman bij de schouder naar zich toe, hem in de borst vasthoudend met zijn geweldige vuist en met dreigende stem zei hij iets, dat Morrison niet kon verstaan.

Toch was hij nog slechts op tien passen afstand en toen begon hij zelf te spreken, heel kalm en rustig :

— Neem mij niet kwalijk als ik mij met uw zaken bemoei, mijnheer, maar als die kerel het u lastig maakt, wil ik graag even van dienst zijn om u van hem te bevrijden!

Rode Bill maakte de greep van zijn zware bokservuist heel langzamer wat lossen en keek de bejaarde bemoeial aan met alle tekenen van de grootste verbazing, ja bijna van verbijstering. Het was duidelijk dat hij zijn ogen en oren niet geloven kon. Hij hakkelde half binnensmonds :

— Wat heb ik nou aan de hand? Speelt die oude doodgraver voor edele grijsaard op het toneel? Zeg, loop jij nou gauw door, ouwe heilsoldaat en bemoei je met je eigen zaken. Wat ik met dat jongetje te verhakstukken heb, dat gaat niemand anders aan!

— Misschien toch well! Het gaat mij aan, moet je weten! Laat hem los, want je kreukelt zijn kleren, en die zijn nog wat betere waard.

Rode Bill liet inderdaad Harraden

los en deed een stap in de richting van Morrison. Nog altijd zo verwonderd, dat hij nauwelijks kon spreken. Hij mat hem van het hoofd tot de voeten, begon toen hinnikend te lachen, deed weer een stap achteruit, greep Harraden plotseling vast met twee handen en schudde de tengere jongeling heen en weer, schreeuwend :

— Hier, ouwe gek, om je te plezieren! Heb je er soms iets tegen?

De heer Morrison gaf geen antwoord, maar handelde. Hij deed een stap naar voren en de volgende seconde geschiedde er iets met Rode Bill, dat hem in geen jaren was gebeurd : Hij kreeg een stoot tegen de kin, die hem onmiddellijk zijn slachtoffer deed loslaten en achteruit tuimelen. Hij slaakte een soort van gebrul, zijn ogen werden eensklaps met bloed doorschoten en hij viel blindelings uit naar de oude man.

Morrison echter dook met een waarlijk fabelachtige snelheid, ontweek de slag, die hem anders stellig zou hebben geveld en wat er nu verder gebeurde bleef voor de heer Bill in duisternis gehuld, want het volgend ogenblik sloeg hij tegen de vette keien, buitelde tweemaal om en bleef toen heel rustig liggen tegen de rand van het trottoir, half steunend tegen een lantaarnpaal, met zijn ogen dicht en zijn grote handen over zijn maag gevouwen, als een dikke rentenier, die aan het strand een dutje doet.

Een paar mannen, die het hadden gezien en die bijna stikten van het lachen, klaptten plotseling hunne monden dicht en verwijderden zich met de handen in de zakken en met een haast, die duidelijk bewees, dat zij iets bovennaatuurlijks in deze gang van zaken meenden waar te nemen en daarom liever de kennismaking met die witharige geweldenaar niet wilden voortzetten.

De heer Morrison echter had de totaal overbluften Harraden reeds bij de arm gegrepen, voerde hem snel mee, bracht hem tot bij de auto en zei daar, bevelend :

— Je adres, jonge vriend. Ik moet onmiddellijk onder vier ogen met je spreken!

Harraden stamelde een adres. Morrison herhaalde het tot de chauffeur, die hem met open mond had staan aangapen en nam naast zijn beschermeling plaats.

De auto reed vlug de morsige straat uit, waar zich reeds een dreigende menigte begon te verzamelen en er volgde een rit van een minuut of tien.

Tot tweemaal toe had Harraden zijn zonderlinge bevrijder willen bedanken, maar deze had hem ernstig het zwijgen opgelegd met de woorden :

— Wacht daarmee tot later, Harraden. Er is misschien volstrekt geen reden voor dank. Eerst moet ik met je spreken.

En ontdaan, angstig bijna, ongerust over al dit ongewone, had de jongeman gezwegen, totdat de taxi stilstond voor een zeer eenvoudig huis in een volksbuurt, maar die er toch heel wat beter uitzag dan het verschrikkelijke Whitechapel.

Harraden stapte het eerst uit en scheen een ogenblik in beraad te staan. Hij keek met schuwe blikken naar de zonderlinge grijsaard, die met een enkele slag een voormalige bokser had geveld, nog altijd een ware reus en zijn slecht geweten maakte hem nog zenuwachtiger.

De heer Morrison had echter de chauffeur reeds betaald en duwde de knaap met zachte drang de koetspoort binnen, in het midden waarvan de huisdeur gelegen was.

Harraden haalde een sleutel te voorschijn en opende de deur. Met gebukt hoofd ging hij zijn metgezel voor tot aan de vierde verdieping.

Hier scheen hij eindelijk moed te vatten, maar zijn stem klonk nog onzeker, toen hij zich tot Morrison wendde met de woorden :

— Wilt u mij nu niet eindelijk zeggen, mijnheer, wie u bent, waarom u mij beschermd hebt en wat u nu van mij wilt?

De ander keek hem een ogenblik op

zonderlinge wijze aan en zei toen heel zacht :

— Ik ben John Raffles, ik heb je geholpen, omdat ik geloofde dat je het waard bent en ik wil van je, dat je mij tien minuten zult aanhoren en dat je mij zult verklaren waarom je op het kantoor van je patroons met behulp van een zakspiegeltje de combinatie poogde te lezen van het letterslot der grote brandkast in het kantoor van de hoofdkassier.

Harraden verbleekte en deed een stap achteruit, onder de indruk van de vrees, die hem plotseling had aangegrepen. Niet alleen omdat hij zich verloren waande, maar ook op het horen van de geduchte naam, die op het kantoor van de heren Ferguson alleen maar fluisterend werd uitgesproken.

Zijn stem trilde toen hij zei :

— Mijnheer, ik heb nog niets slechts gedaan...

— Maar je was het van plan, Harraden en ik wil het je juist beletten, met alle middelen. Maar dit is niet de plaats om rustig te spreken. Je hebt immers een zuster?

Herraden knikte stom.

— Is zij op het ogenblik thuis? Als dat zo is, zendt haar dan weg; want ik moet ongestoord met je kunnen spreken.

— Ik geloof dat Cecile niet thuis is. Wees zo goed en treed binnen..

Harraden deed de deur open, liet de bezoeker voorgaan en sloot ze weer.

Raffles bevond zich in een kaal, maar met de grootste zindelijkheid onderhouden vertrekje. Voor de ramen hingen tulen gordijnen, helder en fris, op de grond lag een gevlochte mat, op de tafel stonden bloemen in een vaasje, alles blonk van helderheid.

Het was duidelijk te merken, dat hier een zorgzame vrouwenhand de scepter zwaaide. De woning bleek uit drie vertrekken te bestaan, de huiskamer met de twee smalle raampjes, daarachter 'n soort van alkoof, waar Harraden sliep en dan volgde de slaapkamer van zijn zuster.

Aan de wanden hingen een paar portretten in smalle, zwarte lijsten en Raffles behoefde maar even naar het gezicht van Harraden te kijken, om te weten, dat het zijn ouders waren.

Hij geleek sprekend op zijn vader.

— Dat zijn zeker je ouders? vroeg hij zacht, toen de jongen de deur gesloten had.

Harraden knikte bevestigend.

— Je moeder heeft een mooi en zacht gelaat, jongen. Lijkt je zuster op haar?

— Sprekend! Maar ze is nog mooier, zou ik zeggen. Ze is er nu niet, dat had ik ook wel kunnen denken, want ze bezoekt een zieke bloedverwante, helemaal in het noorden van de stad, ofschoon ze zelf nog niet helemaal hersteld is. Neen helaas, nog lang niet!

— Luister dan, Harraden. Ga daar eens zitten en deel me naar waarheid mee, om welke reden je die combinatie wilde bestuderen en hoe je in 's hemelsnaam in betrekking bent gekomen met een kerel van het gehalte van Rode Bill, die ik toevallig zeer goed ken.

Harraden boog een ogenblik het hoofd en plotseling viel hij met zijn armen voorover op de tafel en barstte uit in een woest snikken.

Raffles was naast hem komen staan en klopte hem op de schouder. Zijn diepe stem klonk ernstig en toch ook troostend, toen hij voortging:

— Laat het mij eens horen! Het kwam mij aanstonds raadselachtig voor, dat een jongen van jouw jaren en met jouw gezicht zo iets wilde ondernemen en toch hadden mijn ogen mij niet bedrogen. Ik zag je heel duidelijk met dat spiegeltje werken, ofschoon jij geloofde, dat niemand je zag. Harraden, diefstal is iets minderwaardigs, iets lafs en gemeens, onder alle omstandigheden, misschien op één na! Ik ben, zegt men, een dief en een inbreker. Ik ontken het niet. Maar ik ben door een hel gegaan, dat verzeker ik je, voor ik hier toe kwam. En nu beschouw ik mijzelf als de bijtende loog, het invretend zuur, de helse steen, die men gebruikt om de beet van een gifslang uit te branden. Ik wil mij zelf volstrekt niet verontschul-

digen in jouw ogen. Je bent nog te jong om alles te begrijpen. Maar ik kan niet werkeloos toezien, hoe een knaap, bijna een kind nog, tot zulke dingen overgaat, zonder dat ik althans poog, hem ervan terug te houden. Ik kan niet geloven, dat het bij jou een walgelijke zucht naar weelde was, naar een lui leventje, of zelfs maar een zekere ziekelijke begeerte naar avonturen. Vertel het mij dus.

Harraden had zijn betrand gelaat opgeheven.

Hij keek Raffles een ogenblik aan en toen begon hij alles te vertellen, zonder iets te verzwijgen, als onder een ban. Hij vertelde wat de lezer reeds weet en eindigde zijn jammerlijke bekentenis met deze woorden:

— Ik maakte gebruik van het lunchuur, om hem op te zoeken en hem te gaan zeggen, dat ik hem niet wilde helpen, er moest dan maar van komen wat er van kwam! De rest weet u, en als u niet tussende waart gekomen, dan zou hij mij zeker hebben doodgeslagen!

Raffles zweeg enige tijd en vroeg toen:

— Hoeveel betaalden de heren Ferguson voor je werk?

— Anderhalf pond per week, mijnheer, maar gelooft u dat dat mijn misdaad minder erg maakt?

Raffles wierp hem een zonderlinge blik toe en zei:

— Misschien! In ieder geval, je had nog volstrekt niets misdaan en ik weet nu zeker, dat ik geen onwaardige wil helpen! En luister nu eens goed, Harraden. Je zweert de omgang met die kerel natuurlijk voor goed af. Ik zal je nu aanstonds het geld geven om weer in de kas te storten en dan...

Plotseling zweeg hij.

Er was luid op de gangdeur geklopt.

— Verwachtte je bezoek? vroeg Raffles op gedempte toon.

— Volstrekt niet, mijnheer!

Er vertoonde zich een diepe rimpel in het voorhoofd van de gewaande Morrison. Hij stond op en keek uit het raam. Daarop vroeg hij zacht:

— Is er een tweede uitgang uit je woning?

— Neen, de deur waardoor wij zijn binnengekomen, is de enige! antwoordde Cedric en haast onwillekeurig had hij zijn stem ook laten dalen. Er lag een angstige uitdrukking op zijn gezicht.

Het kloppen werd herhaald, luider nu en een bevelende stem op de gang zei :

— Ik zou de deur maar open doen, Harraden, want we weten, dat je er bent!

De jongen werd vreselijk bleek en begon over al zijn leden te beven.

— Mijn hemel... zouden ze daar al iets ontdekt hebben! fluisterde hij hees.

— Ik weet het niet, het is misschien wel niet om jouw te doen, Harraden, zei Raffles, met een vreemd glimlachje. Ik zou maar open doen, als ik jouw was. Ik denk dat ik ergens een verkeerde zet heb gedaan en dat mijn partij op het ogenblik tamelijk slecht staat!

Bevend nog ging Harraden de deur openen en dadelijk traden er vier politieagenten binnen, voorafgegaan door een inspecteur.

De deur werd dadelijk weer gesloten en de inspecteur zei bars tot Raffles :

— Uw naam is Morrison.

— Om u te dienen, mijnheer!

— U hebt zoeven een bezoek gebracht bij de heren Ferguson, bankiers?

— Zo is het!

— Wees dan zo goed ons te volgen, zonder u te verzetten. Harraden, neem je hoed en ga mee.

— Hoe luidt de beschuldiging? vroeg Raffles kalm. En wat heeft deze jongen er mee te maken?

— De beschuldiging luidt voorlopig, mijnheer Morrison, dat u een bedrieger bent, die onder valse voorspiegelingen en met misdadige bedoelingen u bij de heren Ferguson hebt vervoegd, om de samenstelling van hun brandkasten te leren kennen en Harraden heeft er dit mee te maken, dat ik voor mij overtuigd ben, dat hij met jou onder één hoedje speelt. Wij hebben hem al lang in de gaten. Hij is wat al te dikke vriend met Rode Bill. En nu geen praatjes meer. Als jullie ons kalm volgt, kan alles zonder opzien in zijn werk gaan!

HOOFDSTUK VI.

MIJNHEER BILL GAAT OP AVONTUUR UIT

Rode Bill hoorde van de arrestatie op een zeer prozaische en heel begrijpelijke wijze. Hij las het in een van de vroegste edities van zijn lijfblad, de « Daily Mail ». Men kan gerust zeggen, dat hij er aanvankelijk hevig van schrok. Het bericht luidde aldus :

« Hedenmiddag omstreeks half een heeft de politie in een huis in Bayswater Street een vangst gedaan, die wellicht grote gevolgen kan hebben en waarmede we haar voorlopig geluk kunnen wensen.

» Het betreft hier de arrestatie van 'n zekere Archibald Morrison, hetgeen echter, naar alle schijn een valse naam is, aangenomen door een sluwe bedrie-

ger, die zich uitgaf voor een vertegenwoordiger van de bekende firma Whitehead, zoals men weet, specialiteit in brandkasten.

» In die voorgewende hoedanigheid bezocht hij hedenochtend de bankiers Ferguson en Zoon, toonde de heren verschillende brochures en een van de bankiers was zo vriendelijk hem persoonlijk de inrichting en bouw van een splinternieuwe, dure brandkast te laten zien. Het verliezen van een gouden sigarenaansteker werd echter de bedrieger noodlottig, want bij een telefonisch gesprek met de heren Whitehead bleek duidelijk, dat er bedrog in het spel was. Deze firma heeft inderdaad talrijke ver-

tegenwoordigers en agenten, maar geen een hunner draagt de naam Morrison en overigens was niemand van hen juist op dat oogenblik te Londen.

» De politie werd onmiddellijk gewaarschuwd en een der loopjongens had het geluk, in het langslopen de zogenaamden agent te zien zitten voor het raam van een Italiaans restaurant, zodat zijn arrestatie nog slechts een kwestie van tijd was.

» Daar men geloofde aan een soort van con. lot, liet men het wild voor een oogenblik vrij, maar volgde het op de voet en die maatregel bleek de goede geweest te zijn, want nu was de politie in staat, hem te arresteren in het huis van een der klerken van de heren Ferguson, wiens naam wij nog niet kunnen noemen. Het is mogelijk, dat ook een voormalig bokser, een berucht type uit Whitechapel, bij de zaak betrokken is, die op het oogenblik ijverig door de politie wordt onderzocht.

» Zij heeft reeds zekere vermoedens. Op dit oogenblik zijn « Morrison » en de jonge klerk in arrest. Het is niet waarschijnlijk, dat zij voorlopig op vrije voeten zullen worden gesteld. De politie zoekt in een richting, welke zij ons dringend verzocht heeft, niet te openbaren, maar die zeer verrassende zaken aan het licht zou kunnen brengen ».

Van een man als Rode Bill behoeft het natuurlijk niet te verwonderen, dat hij, na de lezing van dit bericht allereerst aan zich zelf dacht.

Van de bedoelingen van die Morrison begreep hij nog niet veel, maar hij zag wel in, dat dit heerschap hem in de wielen reed. Er viel natuurlijk geen seconde aan te twifelen of het was dezelfde man geweest die hem met zoveel kracht had neergeslagen. Waarom hij zich juist met Harraden bemoeide was eveneens een duister punt voor de voormalige bokser en eigenlijk bekommerde hij zich daar niet veel om.

De hoofdzaak was, dat er van zijn prachtig plan met betrekking tot de brandkast van de heren Ferguson niet veel zou komen, nu die ezels in arrest

zat. Het ontbrak er nog maar aan, dat men de kleine kas eens zou opmaken en zou ontdekken, dat er heel wat van de geelvinkjes gevolgen waren!

Toen overwoog hij, of hij zelf onmiddellijk gevaar liep. Hij meende van niet. In het tegenovergestelde geval zou de politie wel reeds handelend tegen hem zijn opgetreden. Er was echter niet het minste bewijs tegen hem en als Harraden in zijn angst had doorgeslagen, zoals de heren boeven het noemen, dan zou Bill reeds zijn gepakt. De blauwe jongens wisten drommels goed waar ze hem moesten vinden!

En toen schoot het hem plotseling in de gedachte, dat Cecile nu alleen was, zonder de steun van haar broeder, die zeker geen seconde gearzeld zou hebben om hem als een hond neer te schieten, als hij het puntje van zijn neus boven de trap van zijn woning had durven steken.

Een gemene grijns kwam om de dikke lippen van Rode Bill, toen hij zijn kansen overwoog. Hij ging voor de gebaarste spiegel staan in het kamertje, dat hij niet ver van de dokken bewoonde, bekeek zich met een critisch oog en was niet geheel ontevreden.

Weliswaar had de slag van die vervloekte bemoeial hem niet fraaier gemaakt, maar hij zag er toch niet kwaad uit, vond hij. Hij zou zich eens netjes scheren, een schone boord omdoen, zijn mooiste das, dan zou hij zijn nieuwe deukhoed opzetten, als het moest zelfs zijn nagels schoonmaken en dan moest de vrouw, die hem zou weerstreven al bijster sterk in haar schoenen staan.

Hij zette zijn geweldige borst trots als een haan op, spande de spieren van zijn bovenarm en grinnikte voor zich heen:

— Dan zullen wij vanavond eens een praatje gaan maken met onze mooie Cecile! Die kan een beetje troost velen van een goede vriend, Ha, ha!

Met deze welwillende voornemens bezielde en vast overtuigd, dat hij voorlopig geen gevaar liep, ofschoon de teleurstelling over de mislukte kraak nog

steeds aan zijn hart knaagde, kleepte hij zich zorgvuldig, trok zijn blauw colbertpakje aan, deed er zijn kanariegele schoenen bij aan, die hij duchtig poetste, koos zijn mooiste das uit, die hij onder zijn schone boord knoopte, en vond zich zelf nu een ware Adonis, onweerstaanbaar voor iedere vrouw.

Hij ging eten bij zijn vriend Schele Sikes, maar daar trof hem een kleine tegenslag. Want het noodlot wilde, dat hij er zijn vriendin « Vrolijke Dolly » aantrof.

Dolly toonde zich echter op dat tijdstip alles behalve vrolijk, want zij had een zeldzaam scherp oog voor nuances en de nuance van mijnheer Bill zou zelfs voor een blinde niet onopgemerkt zijn gebleven.

Zij had een paar wantrouwende opmerkingen gemaakt over zijn « zondagspakje », over zijn hoed en over zijn schoenen, en gevraagd of hij soms voornemens was haar mee naar de opera te nemen. In dat geval, zo verklaarde zij schamper, zou zij spoedig naar haar eigen huis moeten om haar sleepjapon aan te trekken en haar diamanten aan te doen.

Dit verbeelde een grapje, maar Bill had goede ogen, hij kende het gezicht van zijn liefje en hij wist, dat zij een tigerin kon zijn, als haar wraakzucht of haar jalouzie werden opgewekt.

Omdat hij zich niet met een praatje van haar kon losmaken, werd hij grof, zei dat hij zou doen wat hij zelf verkoos en daar bedierf hij veel mee. Vrolijke Dolly zweeg, perste haar rode lippen op elkaar, wierp hem een veelzeggende blik toe uit haar kwaadaardig fonkelende ogen en draaide hem de rug toe, zodat hij de uitdrukking van haar gezicht niet meer kon zien en dat was misschien maar goed ook.

Dolly wandelde het wijnhuis uit en Bill begon aan zijn maaltijd met het gevoel van een man, die een grote, morele overwinning heeft behaald.

Het kon omstreeks negen uur zijn in de avond, toen hij eindelijk opstond, betaalde; een sigaret aan de waard vroeg, ze opstak en het kroegje uitslen-

terde.

De weg naar de straat, waar Harraden woonde, was tamelijk lang, meer dan een vol uur, maar Bill legde hem te voet af, genietend van de zoele avondlucht en de drukte op straat, die hem, als een rasecht Londenaar onmisbaar was.

Zo was het dan reeds bij half elf, toen hij eindelijk voor de deur onder de koetspoort stond. Het toeval, of het noodlot, wilde, dat die deur juist opening om een meisje doorgang te verlenen, dat zeker nog zo laat uitgestuurd was om een boodschap.

Met een glimlach om de lippen, die hem stellig niet mooier maakte, begon Bill de trappen te beklimmen, pogend zo min mogelijk geraas te maken, hetgeen niet zo gemakkelijk was voor iemand van zijn zwaarte en logheid.

Hij kwam onderweg niemand tegen en nu stond hij voor de deur, die hij wel kende en die hij nu aanstonds zou doorgaan, zonder dat een lastige broeder hem de weg versperde.

Hij stond reeds op het punt om aan te kloppen, toen hij zich bedacht en de hand op de kruk legde, in de hoop dat de gangdeur misschien zou geopend zijn. Tot zijn blijde verrassing bleek dit inderdaad het geval te zijn.

Voorzichtig duwde hij de deur open, stond in de kleine voorgang, deed de deur achter zich dicht en keek, terwijl zijn handen beefden, naar het gouden licht, dat in de kamerdeur zichtbaar was. Cecile was dus thuis.

Hij legde zijn zware hand op de deurknop, opende vlug de deur en trad binnen.

Het eerste wat hij zag was Cecile Harraden, die bij de tafel zat te lezen. Zij zat half met de rug naar hem toe en het licht van de electriche lamp scheen op haar gouden haar. Het stukje van haar gelaat, dat hij kon zien, was zeer bleek. Zeker had zij lang geweend, want het kon niet anders of ook zij had dat noodlottig bericht in de bladen moeten lezen en het wegblijven van haar broeder zou haar, ware dit niet het geval geweest, wel spoedig op de

hoogte hebben gebracht van het gebeurde.

Ze had het geluid van de deur gehoord en wendde verschrikt het hoofd om.

Aan haar ogen was het te zien, dat zij inderdaad lang en veel geweest had die dag.

Er was nog iets anders op haar gelaat te lezen, een vreemde onrust. Geen vrees echter en dat verbaasde Bill eigenlijk wel een weinig.

Hij wist zeer nauwkeurig hoe het stond tussen hem en het meisje en dat zij hem haatte en ook vreesde, als een boze ziekte.

— Ik kom je maar eens opzoeken, liefjel begon hij zoetsappig, zijn fraaie hoed op de tafel werpend, je zult wel behoefte hebben aan een beetje gezelschap!

— Als dat zo zou zijn, jongeman, ga dan maar weer weg! klonk plotseling een stem ergens uit een hoek van het vertrek, diep en zwaar als een klok en die Bill zeer deed verschrikken en hij was toch werkelijk niet voor een geruchtje vervaard.

De hoeken van het kleine vertrek waren tamelijk duister, maar toch niet zo, of hij had spoedig een gedaante ontdekt, die daar vrij nonchalant in een stoel zat, of liever lag en die nu heel langzaam overeind kwam.

Rode Bill stond eenvoudig verstomd.

Hij zelf was iets meer dan zes voet en er waren er in zijn buurt maar heel weinigen, die met hem konden wedijveren in lengte en breedte, maar hij wist dadelijk, dat de man die daar nu tegenover hem stond bijna een kwart voet langer was en bijna evenveel breder, een ware reus, met een gezicht, dat hij maar half onderscheiden kon, want het bevond zich niet zo heel ver van de zoldering af en buiten de lichtstralen van de lamp.

Rode Bill wist, en dat bij ervaring, dat Londen zeker wel een vijfduizend mannen van dezelfde lengte telde en hij wist ook dat lengte en lichaamskracht niet altijd samengaan. Maar deze man zag er toch wel zeer indrukwekkend

uit en Rode Bill, die het niet aan persoonlijke moed ontbrak, voelde zich toch wel wat onbehagelijk, toen hij op barse toon vroeg:

— Wat moet dat? Wie ben jij? Wat doe jij hier?

— Wel, ik houd deze jonge dame een beetje gezelschap, zo goed en zo kwaad als het gaat. Ik ben wel geen salonheld en een prater ben ik ook al niet, maar die juffrouw hier neemt het mij voor lief en dat is voldoende. De deur is vlak achter je. Je hoeft je maar om te draaien en je kunt er zo weer uit marcheren.

De ogen van Bill gingen half dicht en zijn gelaat kreeg een loerende uitdrukking. Hij was niet gewend, om op die spottende toon te worden toegesproken en niemand had hem nog ooit een bevel durven geven, zeker niet in tegenwoordigheid van een vrouw, zonder dat het hem lelijk was opgebroken.

En hij was ook volstrekt niet van plan zonder verzet het veld te ruimen, voor een onbekende indringer, die hier op een raadselachtige wijze was binnengekomen, die heel goede maatjes scheen te zijn met Cecile en die hij toch volstrekt niet kende.

Er was iets gaande, dat hij niet begreep, en dat hem een vage ongerustheid gaf, zonder dat hij kon zeggen wat daar eigenlijk de aanleiding toe was.

Hij geloofde echter, dat het verstandig zou zijn, niet al te hard van stapel te lopen en dat kwam voornamelijk door de geweldige opstopper, die hij pas zo kort geleden in ontvangst had moeten nemen van dat oude heertje. Als ook deze man goed kon boksen, dan zou de ontmoeting wel eens op een andere wijze kunnen aflopen dan het met de verlangens van Bill strookte.

Daarom wist hij zijn drift en zijn woede zo goed als het ging te bedwingen en zei hij, zijn gelaat tot een lach plooiend:

— Wel, ik heb volstrekt geen lust om heen te gaan. In ieder geval kent deze dame me. Ik ben een vriend van haar broer. Vraag het haar zelf. Is het niet zo, Cecile?

Het meisje wierp hem een ernstige blik toe, geheel onbevreesd nu, naar het schein en zei :

— Ik ben heel ~~ing~~, Bill, dat je dat niet bent. Geen echte vriend. Neen, een heel slechte zelfs. Ik heb de krant gelezen, zie je.

— Komaan, je gelooft toch niet alles wat die praatjesmakers van de kranten beweren? merkte bil schamper op. Dat is gekkenwerk.

— Ik geloof het niet, Bill. Mijn arme broer zit nu gevangen, ik weet zeker volkomen onschuldig, maar even zeker ben ik er van, dat jij iets mee te maken hebt met die afschuwelijke zaak.

Hij liet een kort lachje horen en vervolgde :

— Ik zeg je dat ik met die zaak niets te maken heb. Als ze je broer gearresteerd hebben, dan zal dat wel een reden hebben.

— Je bent een slecht mens, Bill! Ik wil niet dat je hier langer blijft. Je weet heel goed, dat mijn arme Cedric onmogelijk iets slechts gedaan kan hebben. Hoogstens kan hij zich verwijten, dat hij het gezelschap heeft gezocht van een slecht mens als jij bent.

— Daar is geen woord Frans bij! zei de reusachtige, raadselachtige bezoeker grinnikend. Je hebt je nog altijd niet omgedraaid, Bill. Ik zeg je immers, dat je dan vlak met je neus voor de deur zal staan.

Maar ditmaal kon Bill zich niet langer beheersen. Een bloedgolf steeg hem naar het gelaat en zijn geweldige vuisten werden samengeknepen. Hij deed een paar stappen naar voren en bracht er met moeite uit :

— je stuurt me weg? Maar andere kerels mogen je wel opzoeken, he, terwijl je alleen bent?

— Pas op, Bill! waarschuwde de reus, zonder enige stemverheffing, maar met een uitdrukking in zijn ogen, die de voormalige bokser had moeten waarschuwen, als hij maar niet verblind was geweest door woede.

Maar dat was hij nu eenmaal wel en daarom schreeuwde hij, razend van jaloezie en gekwetst gevoel van eigen-

waarde :

— Mag ik dat niet zeggen? Maar dan zul jij weten, schatje, wat jouw broer eigenlijk in de gevangenis heeft gebracht, als ik mij niet sterk vergis. Dan zal ik je eens even vertellen...

— Jij vertelt geen woord, Rode Bill, maar je gaat nu heen, rustig, nu je nog de gelegenheid hebt, op eigen kracht de trap af te komen!

Dan kwam uit de mond van de reus, die daar nog altijd naast de tafel stond.

Het volgende ogenblik was Rode Bill bij hem. Hij had zeker in geen twee maanden een partij gebokst in de oefenschool van een zijner vrienden, maar hij kende het spel en hij was niet voor niets drie jaren achtereen kampioen van zijn district geweest.

Voor de andere nog een verdedigende houding had kunnen aannemen, had Bill hem met grote snelheid en met aanwending van al zijn kracht een stoot op de kin toegebracht.

Hoewel de man nog juist een weinig zijn hoofd kon afwenden, zou die verschrikkelijke slag, onvoorbereid in ontvangst genomen, zo goed als ieder ander als een os geveld hebben, die met een hamer op het voorhoofd wordt geslagen.

Maar tot zijn bijna bijgelovige schrik moest Bill bemerken, dat de getroffen slechts heel eventjes wankelde, maar toen gul lachte, zich in de houding plaatste, de karakteristieke bokshouding en zonder boosheid opmerkte :

— Een tikje harder en een ietsje meer recht en je had me zowaar te pakken gehad! Nu, als het dan niet anders kan, dan ben ik bang, dat de jonge juffrouw zich moet voorbereiden op een toneeltje, dat maar heel weinig zal lijken op een rondedans om de Meiboom! Maar ik zal proberen, het kort te maken. Hoe vindt je die?

- Deze vraag had ongetwijfeld betrekking op de stoot, die de onbekende reus met grote vaardigheid, al was het dan niet zeer snel, op de maag van Bill plaatste, juist even boven het maagkuiltje.

Het moet tot zijn eer gezegd worden, dat Bill de slag goed incasseerde, al moest hij zijn tanden op elkaar klemmen om niet te kreunen van pijn.

Hij begreep wel dat hij er snel een einde aan moest maken, anders was hij onherroepelijk verloren.

Hij probeerde het met een linkse swing, die maar half haar plaats van bestemming bereikte en onmiddellijk daarop met een rechte stoot van rechts, die de reus midden in de borst trof, ofschoon hij blijkbaar op de kin gericht was.

Hij had zo weinig uitwerking, dat de man hartelijk lachte en zijn tweede stoot plaatste en die tweede was ook de laatste van het gevecht.

Eigenlijk was het een dubbele stoot, een herhaling van de harde punch even boven het maagkuiltje, bliksemsnel gevolgd door een rechte stoot op het gelaat, die niet alleen de kin, maar ook de neus van de arme Bill raakte, want de ander had een vuist, die bijna overal tegelijk kon treffen!

Rode Bill liet een zonderling geluid horen, dat het midden hield tussen het mekkeren van een schaap en de huilkreet van een kind, vouwde zich zonder overhaasting dubbel en gleeed langs een stoel op de vloer neer. Voor de tweede maal binnen een etmaal viel Bill in een geruste sluimer, zonder dit zelf ook maar in het minst te hebben verlangd.

HOOFDSTUK V.

ONTSNAPPING

De reus keek een ogenblikje op zijn gevelde tegenstander neer, maar zijn gezicht nam dadelijk een geheel andere uitdrukking aan en zijn stem klonk wonderlijk zacht, toen hij tot het ontstelde meisje zei :

— Ik hoop waarlijk, juffrouw Cecile, dat ik u niet al te erg aan het schrikken heb gemaakt. Het ging nu eenmaal niet anders. Ziet u nu wel dat mijn opdrachtgever volkomen gelijk had, toen hij mij hier op wacht zette.

Het meisje stak de reus haar kleine hand toe, die volkomen verdween in de zijne en zei :

— Het is mij alles nog wat raadselachtig, maar ik dank je, vriend James ! Als jij er niet was geweest, dan zou die ellendeling...

Zij voltooide de zin niet, maar bedekte huiverend het gelaat met de handen.

Na enige ogenblikken ging zij voort, de reus recht in het gelaat ziende :

— Geloof je, vriend James, dat mijn broer iets slechts gedaan heeft?

— Ik, ik geloof er geen sikkepit van,

juffrouw Cecile! antwoordde de man, die James bleek te heten.

— Begrijp je dan waarom ze hem hebben gearresteerd?

Nu begon James op een zonderlinge wijze te hakkelen.

— Dat is, ziet u, dat is eigenlijk meer dan ik u zeggen kan. Begrijpen doe ik het niet, maar misschien, er staat in de krant dat ze die andere, u weet wel, die met zijn valse naam en zijn prijs-couranten en brochuren zijn komen weghalen, hier uit dezelfde kamer, de politie zal het verdacht hebben gevonden, dat uw broer ook toevallig klerk is op dat zelfde bankierskantoor en u moet bedenken, dat ze hier in Engeland bij de politie een beetje handgaww zijn en liever teveel dan te weinig arresteren!

— Maar je gelooft toch ook wel, dat ze mijn broer morgen weer vrij moeten laten?

— Daar ben ik even vast van overtuigd als dat ik nu hier sta, juffrouw Cecile! antwoordde de reus in de volste overtuiging.

En terwijl hij het zei zweefde er een glimlachje om zijn lippen, waarvan zij echter de betekenis volstrekt niet kon raden. Reeds ging haar reusachtige beschermer voort :

— Maar we mogen hier nu niet blijven praten, juffrouw Cecile! Ik heb mijn opdrachten en die moet ik vervullen.

— Maar wil je me dan volstrekt niet zeggen, wie je die opdrachten gegeven heeft, en van wie dat vriendelijke briefje aan mijn adres komt?

— Ik zou wel willen, maar ik mag niet! antwoordde de reus goedmoedig. Maar dat is zeker, mijn meester, die mij hier heen zond, meent het goed met u en uw broer, daarvan kunt u overtuigd zijn! En kleed u nu spoedig aan, want we gaan hier weg.

— Maar, die man daar kan weer bijkomen!

— Juist daarom! Hij zal dan nog wel een kwartiertje blijven liggen, misschien ook korter en het is beter, niet af te wachten wat hij dan zal zeggen of doen! Ik zou hem wel het huis uitwerken, maar hij is nogal zwaar en dikkig, zal ik maar zeggen en dat zou misschien opzien baren. Neemt u maar mee wat van waarde is, hij mocht eens iets willen stuk slaan in zijn woede, als hij ziet dat de vogel gevlogen is! Trouwens, ik heb een idee, dat u wel gauw in een beter huis zult wonen! En mijn meester zegt, dat u eerst een tijdlang naar het Zuiden moet, naar een plaats ergens in Frankrijk. Maar nu geloof ik waarachtig, dat ik mijn mond voorbijpraat en ik heb nog een massa dingen te doen! Bent u klaar?

Maar het meisje scheen nog te aarzelen.

— Als Cedric nog van avond eens thuis kwam en mij niet vond?

— Die kans is heel onwaarschijnlijk. Ze ontslaan een gevangene bijna nooit op dit uur, maar altijd vroeg in de ochtend. Het onderzoek kan nog niet beëindigd zijn. Maak u maar niet ongerust. Hebt u hier geen familie in de buurt?

— Een tante, twee straten hier vandaan.

— Mooier kon het niet! Daar gaat u daar heen en we laten bij de portier of de huisjuffrouw of een buurvrouw een briefje achter, voor Cedric bestemd, waarin u schrijft, waar hij u kan vinden! Hier is papier en een potlood. Haast u een beetje!

James had al een paar maal een ongeruste blik op de klok geworpen en hij scheen plotseling aangegrepen te zijn door ongeduld.

Zodra het briefje geschreven was, nam hij het haar af, vouwde het dicht en stak het bij zich.

— Hier is uw hoed en uw mantel! Neem al het geld mee, dat hier is, anders mocht het eens in de zakken van die rode bandiet daar terecht komen!

Cécile haastte zich, nog steeds onder de indruk van de vreemde gebeurtenissen van die dag, enige kledingstukken in een valies te doen en voegde daar de inhoud bij van een sigarenkistje, waarin wat zilverstukjes en kopergeld bewaard werden.

Zij liep met een bange uitdrukking in haar ogen om het roerloze lichaam van Bill heen en vroeg fluisterend :

— U zult hem toch niet dood hebben geslagen?

— Ik vrees van niet, juffrouw Cecile! antwoordde de reus grimmig. Die kerels zijn zo vreselijk taai. Maar ik geloof toch, dat ik de portier beneden zal waarschuwen, dat hij hier ligt. Die zal hem dan wel met een zoet lijntje het huis uitkrijgen. Als hij iets steelt of stuk slaat, is hij er gloeiend bij. Rode Bill zal voor vannacht wel heel andere plannen hebben!

En na deze tamelijk raadselachtige opmerking klapte de reus zijn mond stijf dicht, zei geen woord meer, maar bracht Cecile snel naar beneden, sprak wat met de portier, een indrukwekkend man, die het hele blok bediende, maar toevallig juist in dat huis zijn woning had, bracht het meisje tot aan het huis van haar tante, verzekerde zich dat zij daar in veilige handen terecht kwam en nam afscheid met een grijnslachje en een heel voorzichtige handdruk.

Morgen zou zij er wel meer van horen.

Intussen was het op het politiebureau van de wijk niet geheel en al pluis.

De heer Morrison bevond zich in een toestand, die ernstige ongerustheid moest baren aan degenen, die met zijn bewaking waren belast. In de loop van de avond, na het voorlopig verhoor, hadden zich de eerste verschijnselen voorgedaan.

De heer Morrison was midden in zijn cel gaan staan, onbewegelijk als een standbeeld en staarde met grote ogen naar hetzelfde punt. Daarop was hij heen en weer gaan lopen als een tijger in zijn kooi. Nu, dit hadden de bewakers wel meer bijgewoond en zij stoorde er zich dus volstrekt niet aan. Maar om een uur of tien moest een van de agenten, die toevallig door de gang met de cachotten kwam, aan de dienstdoende inspecteur rapporteren, dat de heer Morrison zich zeer zonderling gedroeg en reden gaf tot ongerustheid. Hij had met gekruiste benen op zijn bankje plaats genomen en reciteerde met galmende stem in een volkomen vreemde taal « Verzen en meer van die onzin » zoals de agent zich uitdrukte.

Natuurlijk dacht de inspecteur onmiddellijk aan simulatie, want het zou de eerste keer niet zijn, dat een arrestant, die volkomen bij zijn positieven was, deed alsof hij gek was, maar tien minuten later werd hij toch zelf zeer ongerust, want toen men eens naar de arrestant ging kijken, zag men dat hij bezig was, zich de kleren van het lichaam te rukken, met schuim op de mond, een loodkleurig gelaat en uit het hoofd puilende ogen, terwijl hij zonderlinge geluiden uitstiet, die niets menselijks hadden.

Toen aarzelde de inspecteur niet langer, maar belde onmiddellijk de politiearts op.

Deze verscheen tien minuten later, tamelijk knorrig, zelf zijn auto besturend en vertoonde zich in de gedaante van een klein, kribbig man met een blank, blozend gelaat, een witte neus,

een volmaakt kale schedel en een gouden bril, die hij onophoudelijk driftig heen en weer rukte.

Hij voer onmiddellijk uit :

— Mijnheer, ik weet wat mijn plicht is en wat ik te doen heb, maar als het geval niet zeer ernstig is, vrees ik toch dat men mijn gehele avond bedorven heeft. Weet u niet, dat ik vanavond in mijn huis een tiental collega's van het platteland verzameld heb, die hier het congres van politieartsen komen bijwonen.

— Ik wist het niet dokter, maar ik ben bang, dat ik zelfs in het tegenovergestelde geval u toch had moeten storen. Ik durf de verantwoordelijkheid niet langer dragen. Wij hebben een arrestant, die klaarblijkelijk ten prooi is aan een aanval van zinsverbijstering. Zijn gebrul maakt alle andere arrestanten zenuwachtig en ik durf het niet laten aankomen op een paniek.

De kleine dokter liet een schamper lachje horen, trok woedend aan zijn bril en zei :

— Ik ken dat ! Apekool ! En voor een paniek ben ik ook niet bang. Maar ik ben nu toch hier, laat me de kerel dan maar eens zien !

In zich zelf brommend volgde hij de agent, die hem voorging, en nors weigerde hij, door de behulpzame man zijn instrumententas te laten dragen.

Zij liepen door de door twee lampen verlichte gang, aan weerszijden waarvan zich de cachotten bevonden met hun traliedeuren.

Vijf of zes er van waren bezet.

In de gang trad hun de agentcipier tegemoet, die die avond belast was met de bewaking en derhalve voorzien van een ring met een drietal sleutels eraan, waarmee hij de cachotdeuren en nog een paar andere vertrekken kon ontsluiten. Hij salueerde voor de dokter en zei :

— Ik geloof dat het tijd is, dat u komt, dokter ! de man is onherkenbaar geworden. Ik ben bang dat hij gaat stikken. Hij is nu eens vuurrood en dan weer helemaal blauw in zijn gezicht.

Hij danst als een gek, hij zingt negerliedjes en hij trekt zijn kleren stuk.

— Kwam hij hier dronken aan? vroeg de dokter.

— Welneen, zo nuchter als een pasgeboren kind.

— Heeft hij bezoek gehad?

— Ook niet! Er is niemand naar hem komen vragen. Maar daar hebt u hem, wacht, ik zal u bijlichten.

Dit laatste zei de man, omdat de ganglamp een meter of vier verder hing en het nauwe hokje dus niet volledig kon verlichten.

Hij knipte echter zijn krachtige zaklantaarn aan en liet de lichtbundel door de tralies van de sterke deur naar binnen vallen.

Het schijnsel viel op de heer Morrison, die er inderdaad alles behalve geruststellend uitzag met zijn loodkleurig gezicht en zijn uitpuilende ogen.

Hij liet een schel lachje horen, toen hij het nieuwe gezicht voor de tralies zag, het gezicht van de geneesheer, die hem, zwijgend nu en met de handen in de zijde gesteund, aandachtig en met kennersblik opnam. Na enige ogenblikken zeide hij knorrig:

— Hij ziet er in ieder geval miseraabel uit. Maak die deur maar eens open.

— Durft u alleen binnengaan, dokter? vroeg de agent, die de sleutels besluiteloos heen en weer liet schommelen.

— Waarom zou ik niet durven? Is die man een tijger? Geloof je dat hij zal bijten? Ik heb wel tegenover heel andere gevallen gestaan. Als de man niet simuleert, en dat geloof ik niet, dan heeft hij eenvoudig een aanval van beroerte.

— Dus u gelooft niet, dat hij gek is?

— Hij is evenmin gek als jij of ik. Hij heeft alleen maar last van te hoge bloeddruk en waarschijnlijk van de zenuwen. Wat is het voor een kerel?

— Dat is de man, die van morgen gesnapt is bij de heren Ferguson, waar hij de brandkast eens kwam opnemen.

— O, dan heet hij Morrison! Ik heb van de zaak gelezen. Hoe zit het, doe je de deur voor me open of niet?

De cipier stak de sleutel in het slot. De agent, die de dokter was voorge-

gaan, had zich reeds weer verwijderd, want zijn diensten waren elders nodig.

De dokter stond ongeduldig te wachten, heftig aan zijn bril rukkend en in zich zelf, terwijl hij de gevangene bleef aanzien, allerlei latijnse vaktermen pruttelend, waarvan de cipier geen nota begreep.

Hij draaide de sleutel in het slot om, maar toen scheen de kleine dokter een ogenblik te aarzelen:

— Jij bent sterker dan ik en een grote kerel! zei hij, een beetje onzeker. Ik geloof wel niet dat hij krankzinnig is, maar je zult mij toch een genoegen doen, als je het eerst binnentreedt.

Zelfs de cipier, een grote, sterke kerel, scheen dit vooruitzicht niet zo heel aangenaam te vinden, maar hij hield zich toch goed, trok de deur open en ging het cachot binnen.

De dokter bleef een kort ogenblik in de gang staan, scherp toeziende wat er zou gebeuren, maar toen hij zag, dat Morrison als verwezen en met sterk bevende handen op zijn bank ging zitten, trok hij op zijn beurt de deur wat verder open en kwam binnen.

Op een veilige afstand vroeg hij, zich tot de arrestant wendend:

— Voel je je koortsig, man? Heb je eetlust? Koude rillingen?

Geen antwoord.

— Laat me dan je pols eens voelen!

De cipier bleef terzijde staan, klaar om dadelijk van zijn spierkracht gebruik te maken.

De kleine dokter voelde de heer Morrison de pols, keek in het wit van zijn ogen en zei toen eensklaps:

— Zeg weten jullie wel, dat die man een pruik draagt?

— Dat hebben wij ook al vermoed, dokter en we zullen dat morgen wel eens nader onderzoeken! Het ding is in ieder geval prachtig gemaakt. Geloof u dat hij erg ziek is?

— Hij moet eenvoudig slapen! Als hij van nacht rustig slaapt, is hij morgen een stuk beter.

Onder het spreken had hij zijn tas reeds geopend, nam er een etui uit en

haalde een fijn injectiespuitje te voorschijn.

Handig en vlug drukte hij de spitse punt in de pols van de arrestant en gaf hem een kleine injectie, die echter dadelijk de woede van de heer Morrison scheen op te wekken, want hij liet een soort gebrul horen, dat de cipier onmiddellijk dreigend op hem deed toe stappen, gereed om handelend op te treden.

Een weinig bevreesd, was de kleine geneesheer achteruit gestapt.

Hij sloeg aandachtig de patient gade, bergde toen het spuitje weer weg en bromde tevreden :

— Over een uur zal hij slapen als een kind.

— En daar zal ik hartelijk blij om zijn, dokter, bromde de cipier. Al dat geschreeuw houdt de anderen maar afkikker — dan is het leed niet te overzien. Moet hij medicijnen hebben?

— Voorlopig niet. Morgenochtend kom ik weer naar hem kijken. Waar heb ik mijn hoed? Ah, daar ligt hij! Goeden avond, vriend en houdt je maar kalm, want het heeft niets te beduiden. Zenuwen, anders niet dan zenuwen. Je hebt zeker nog nooit in een cachot gezeten? Voor de eerste maal is dat altijd een hele verandering, dat is begrijpelijk. Zeg je niets? Nu, tot morgen!

De heer Morrison zat alweer op zijn bank te dommelen.

De cipier liet de dokter voorgaan, draaide de sleutel weer in het slot om en bracht de dokter weer tot aan het einde van de gang.

De geneesheer trad nog even bij de inspecteur binnen en zei, zijn horloge raadplegend :

— Het heeft niet veel om het lijf, mijnheer. De man is in hevige mate overspannen en heeft last van bloedaandrang naar de hersens. Ik heb hem een kleine injectie gegeven, die hem als een os zal doen slapen, of ik moet mij sterk vergissen. Morgen zullen wij wel weer verder zien. Ik ga naar mijn collega's terug. Adieu.

En het kribbige doktertje nam even zijn hoed af, trok zijn bril recht, verliet het vertrek en stapte een ogenblik later

weer in zijn auto. Hij reed snel de straat uit, sloeg dan een zijstraat in en liet daar zijn auto stoppen voor een hoge, duistere koetspoort.

Een man van forse lichaamsbouw kwam uit de duisternis te voorschijn, wrong zich niet zonder moeite, naast de bestuurder en zei zeer zacht :

— Alles is in de beste orde, mijnheer Brand! De jonge dame is bij haar tante en ze laat niemand binnen, die geen wit pootje toont, net als de lammetjes in de fabel.

— Prachtig! Henderson! Maar nu komt het moeilijkste nog.

— Is u geslaagd daarbinnen?

— Alles liep zoals wij verwacht hadden! Het is een groot geluk geweest, dat wij het bericht van de arrestatie onmiddellijk onder het oog kregen, James en dus onze maatregelen konden nemen! Als wij ons niet een uur later door middel van een stukje papier, door het cachotraampje gemikt, met Mylord in verbinding hadden kunnen stellen, dan zou alles niet zo vlot gegaan zijn!

— Dus Mylord heeft de nodige instrumenten?

— Alles! Wat hij nodig kon hebben heb ik hem toegestopt, terwijl ik hem de pols voelde.

— Prachtig! Maar de cipier?

— Die zal over twee uren zo slaperig zijn, in tegenstelling met Mylord, dat hij nauwelijks enig besef van zijn toestand zal hebben. Overigens heb ik de instrumenten zo gekozen, dat iemand als Mylord het deurslot binnen een paar seconden kan hebben geopend! Zie je, die traliedeuren hebben ook hun bezwaren, zodra er maar iets hapert aan de bewaking!

— Dat is het, mijnheer Brand! Men kan er zijn hand doorsteken van de binnenzijde af en dat kan men onmogelijk doen bij een stalen deur, die alleen maar een kijkraampje heeft. En wat moeten wij nu verder doen?

— Wachten, James en anders niets! Je hebt toch niets verdachts gezien?

— Niets, mijnheer Brand! antwoordde de trouwe helper van de grote avonturier, ik heb zelfs niemand zien voor-

bijgaan.

— Des te beter.

Charles Brand, die op zulk een uitnemende wijze de rol had vervuld van politiedokter, reed de auto nog wat verder, sloeg de hoek om en bracht toen de auto opnieuw tot staan aan het begin van een volkomen verlaten straat, die achter het politiebureau omliep.

Hij haalde zijn horloge te voorschijn en raadpleegde het bij het licht van een lantaarn.

— Nog een half uur, James. Wij zullen wat geduld moeten hebben. Het is nu eenmaal zo afgesproken.

Er kwam een trek van ongerustheid op het brede, goedge gelaat van de reus en hij zei heel zacht:

— Zou het niet kunnen, mijnheer Brand, dat in die tijd de echte dokter wordt opgebeld?

— James, dat is volstrekt niet onmogelijk, maar mij dunkt, dat het noodlot ons vandaag nu verder wel met rust zal laten! Die toevalligheid van het verlorengeraakte, gouden sigarenaanstekertje was al meer dan voldoende! Overigens, bij het minste onraad zal Mylord wel zijn maatregelen nemen en de zaken forceren.

En verder werd volstrekt niet meer gesproken, totdat Brand een half uur daarna fluisterde:

— Nog één minuut en dan is het tijd! Vooruit!

Hij reed de auto weer verderop, op de eerste versnelling, totdat hij weer stilstond juist achter de hoge muur van de binnenplaats, die zich achter het politieposthuis bevond en die bijna drie en een halve meter hoog was.

Juist toen de kerktorens het halve uur begonnen te slaan in de buurt, haalde Brand binnen uit de auto een stalen ladder te voorschijn, die ineengeschoven kon worden als een hengelroede, maar die bijna drie meter lang was, als men hem uit schoof.

Hij ontwikkelde het voorwerp snel en handig met een wollen lap, klauterde als een kat op de sterke schouders van Henderson en liet vliegensvlug het lad-

dertje met behulp van een koord zakken aan de andere kant van de muur. De wollen lap belette dat het gerucht van het staal tegen de stenen de agenten daarbinnen zou waarschuwen.

Deze gehele, korte vertoning had nauwelijks tien minuten geduurd.

Langdurige oefeningen hadden er toe geleid, dat Raffles, zowel als zijn twee helpers, zulke acrobatische toeren, met onbegrijpelijke vlugheid en zonder ooit te haperen, konden verrichten.

Brand was onmiddellijk weer van de schouders van de reus afgeklimmen en beiden waren weer gaan zitten en luissterden met kloppend hart. Maar hoe zij zich ook inspanden, zij konden volstrekt niets horen.

Brand begon er reeds aan te twijfelen of de toeleg wel gelukt was, toen er plotseling een hoofd boven de muur verscheen.

Dat hoofd wendde zich vlug naar links en rechts, toen kwam er een bovenlijf te voorschijn en tenslotte twee benen.

De man, die daar boven zat, trok haastig iets naar zich toe en het volgende ogenblik had Brand het laddertje weer naast zich en kon hij Raffles de hand drukken, die van de muur met een lenige sprong op het dak van de auto was terecht gekomen en van daar op de grond.

Raffles zei eenvoudig, de handdruk van zijn vriend beantwoordend:

— Ik dank je, Charles, en jou ook James! Alles is prachtig in zijn werk gegaan en ik kon buiten wandelen als uit een koffiehuis.

— Slaapt de cipier al? vroeg Brand, half lachend.

— Als een marmot, Charles! antwoordde Raffles. Het prikje, dat je hem gegeven hebt, was ruimschoots voldoende.

— En hij schijnt er niet eens iets van gemerkt te hebben, toen ik hem bij het afscheid, zogenaamd uit verstrooidheid, zo krachtig de hand drukte, fluisterde Brand. Nu, het zal hem geen kwaad doen!

HOOFDSTUK VI.

DE INBRAAK BIJ FERGUSON & ZOON

Rode Bill ontwaakte eerder uit zijn bewusteloosheid dan men zou hebben verwacht, na de vreselijke slag, die hem geveld had.

Hij kwam overeind zitten, wreef zich met een wezenloos gebaar over het voorhoofd, keek suffig om zich heen, kraabbelde overeind en ging wankelend langs de muur, totdat hij de schakelaar van het electriche licht had gevonden.

Hij knipperde even tegen die helderheid, slaakte een diepe zucht en toen kwam plotseling, als met een schok, de herinnering terug, het volkomen besef.

Hij zag alles weer zoals het gebeurd was en liet een woedende vloek horen, terwijl hij nutteloos een paar deuren openrukte.

Hij wist maar al te goed, dat hij hier alleen was en dat een onbekende man het meisje als het ware voor zijn neus had weggekaapt.

Vervuld van wraakzucht, wilde hij het huis reeds verlaten, vastbesloten om de strijd op te geven, toen zijn goed geoefend oor het gerucht vernam van schreden, die snel naderden.

Hij deed een stap in de kamer terug, knipte haastig het licht weer uit en trad in een hoek van het vertrek terug.

Geheel onwillekeurig ging zijn hand naar de zak, waar hij zijn groot knipmes bewaarde, maar hij wist drommels goed, wat hij deed toen hij dat mes te voorschijn bracht en geopend weer in zijn zijzak liet glijden.

De deur werd opengerukt en een jonge stem riep angstig :

— Cecile, ben je er niet?

En eensklaps werd het weer licht.

De man, die gesproken had, draaide de schakelaar om.

Het was Cedric Harraden, die daar was binnengestormd, bleek nog en nu met een ongeruste blik in de ogen, die tot schrik en argwaan werd, toen hij daar in de hoek, in half gebukte hou-

ding, de man zag staan, die hem in het verderf had willen storten.

Het is overigens moeilijk te zeggen wie van de twee mannen het meest verbaasd was, maar het is wel zeker, dat Rode Bill, die zoveel ouder was, zich het eerst herstelde en onmiddellijk overwoog welk voordeel hij kon trekken uit de toestand.

Hij kwam een stap naar voren en zei langzaam :

— Zo, ben je daar weer?

— Ze hebben me vrij gelaten, er was volstrekt geen bewijs, antwoordde de jongen haastig. Waar is Cecile?

Rode Bill gaf niet dadelijk antwoord. Er kwam iets gluisperigs in zijn ogen. Hij nam zich de tijd om na te denken, terwijl hij langzaam een sigaret te voorschijn haalde en aanstak. Toen zei hij :

— Ik feliciteer je, jongetje, dat ze je hebben losgelaten. Je kunt wel zien, dat zij daarginds niet alles weten! Anders hadden ze je natuurlijk niet laten gaan! En wat je zuster betreft, maak je over haar maar niet ongerust, want zij is op een veilige plek!

Toonloos herhaalde Cedric :

— Wat bedoel je daarmee? Een veilige plek? Weet jij dan waar ze is? Waarom is ze niet hier?

— Houdt je maar bedaard! Ik weet waar ze is, en ze is daar, omdat ik haar daar zelf heb heen gebracht. Ik was net van plan haar te gaan opzoeken!

Cedric verbleekte en zijn stem haperde, toen hij er met moeite uitbracht:

— Wat betekent dat alles; waarheen heb je haar dan gebracht? Zeg het me dadelijk, dan ga ik haar halen!

Rode Bill liet een kort lachje horen en zei, een rookwolk uitblazend :

— Niet zo haastig gebakerd, jongetje! Daar zijn zekere voorwaarden aan verbonden! Kijk eens hier, je weet dat ik je zuster deksels graag mag en dat heb ik haar vanavond juist nog eens gezegd. De gelegenheid was gunstig,

maar ze was nog niet in de goede stemming; ik geloof zo waar, dat ze met me wilde gaan vechten en toen was ik wel gedwongen haar mijn hand op de mond te leggen. Je weet, dat ik wel eens ruw ben, zonder het zelf te weten of te willen. Ik was met een auto gekomen en toen heb ik haar langs de achtertrap netjes het huis uitgewerkt.

Met een sprong als van een tijger was Cedric op de schurk toegesprongen, maar het volgend ogenblik lag zijn tenger lichaam, gekneusd in de tegenoverliggende hoek. Toch was hij dadelijk weer overeind en hijgde sidderend van woede en angst:

— Wat heb je met haar gedaan, beest?

— Maak je nu maar niet dik, jongen en gebruik je verstand! Voorlopig, zeg ik je immers, heeft ze niets van me te vrezen. Maar wat er met haar kan gebeuren als jij koppig blijft weigeren, dat kan natuurlijk niemand voorspellen!

Cedric wankelde terug, alsof hij op het hoofd was geslagen, sloeg krampachtig de handen ineen en zo groot was zijn ontzetting, dat hij zich verlaagde die ellendeling bijna te voet te vallen en te smeken:

— Bill, dat zul je niet doen! Zij is mijn alles, het enige wat op de wereld voor mij waarde heeft.

Bill haalde slechts zijn brede schouders op en zei ongeduldig:

— Houwt op met die kletspraatjes. Ik heb haar nu beet en ze zal me nu niet meer ontsnappen. En ik zal met haar doen wat ik me heb voorgenomen, of jij moet je koppigheid laten varen! In dat geval doe ik er een eed op, dat haar niets zal gebeuren!

Cedric viel op een stoel neer en vroeg stamelend:

— Wat moet ik doen? Waarmee kan ik haar redden uit jouw klauwen?

Rode Bill kwam op hem toe en vroeg op zachte toon, met zijn gelaat vlak bij dat van de jongen:

— Je hebt immers de cijfercombinatie kunnen noteren?

Cedric knikte stom.

— Jij weet hoe je het gemakkelijkst kunt binnen komen?

Weer knikte Harraden, diep in elkaar gedoken, als een dier, dat in het nauw is gedreven.

— Dan ga je nu aanstonds met mij mee, dan zullen wij samen dat zaakje opknappen!

— Ik zal je de lettercombinatie geven, doe het dan alleen maar!

— Neen jongetje, zo zijn we niet getrouwd! zei Bill sarrend. Jij gaat mee. Ik heb daar mijn reden voor. Zie je, ik wou graag altijd een middeltje bij de hand hebben, om je te kunnen dwingen. Schiet op en praat niet tegen, of binnen tien minuten bel ik je baas op, dat die je kas eens moet nazien, binnen een half uur zit je dan weer in het cachot bij Meneertje en een half uur later ga ik eens gezellig babbelen met je mooie zus! Staat je dat aan?

Het gezicht van de knaap verstrakte plotseling in een ijzige hardheid. Bill was er een ogenblikje ontdaan van. Hij had veel ervaring en hij kende die uitdrukking. Hij zou zich in acht moeten nemen voor dat jongmens! Voor alle zekerheid vroeg hij:

— Heb je soms geen proppenschietter in je zak?

Cedric haalde de schouders op en zei afgemeten:

— Je weet heel goed, dat ik er nooit een gehad heb, Bill en al was dat wel zo, dan zouden ze mij die natuurlijk op het politiebureau hebben afgenomen. Maar luister. Sij zweert me, dat je mijn zuster onmiddellijk vrij laat of nog beter, dat je mij dadelijk brengt waar zij is, als dat werk vannacht is afgelopen?

— Dat zweer ik!

Cedric keek Rode Bill een tijdlang strak en geheel onbevreesd in de ogen, drukte zich toen zijn slappe hoed weer op het hoofd en zei rustig:

— Als dat zo is, ben ik tot je dienst. Voor mijn zuster is mij niets te veel.

Maar ik betwijfel of jij dat kunt begrijpen, jij, die niet veel beter bent dan een dier. En je eed geloof ik ook niet. Maar ik zal me aan je vastklampen, totdat ik weet, waar je mijn zuster gebracht hebt.

Bill grinnikte, maar het was toch niet geheel van harte. Hij bedacht zich nog even, keek op zijn horloge, nam Cedric bij de arm, draaide het licht uit en verliet met hem het huis, waar bijna iedereen reeds sliep.

Hij bracht de jongeman, die stom bleef als een vis, eerst naar zijn eigen woning en voorzag zich daar van een tas, die een fraaie verzameling van de modernste inbrekerswerktuigen bevatte.

Toen stapte hij met hem op een bus, die hem tot dicht bij de plek bracht, die hem reeds zo lang onweerstaanbaar had aangetrokken en waar hij een slag hoopte te slaan, die hem jaren lang in staat zou stellen tot het voeren van een lui, lekker leventje.

Het was reeds na middernacht, toen de twee mannen eindelijk de straat ingingen, waaraan het bankgebouw van de heren Ferguson gelegen was.

Heel in de verte liet zich een politieagent zien, die met zware stap en de handen op de rug in een zijstraat verdween.

— Ziezo, nu is het ogenblik gunstig! fluisterde Bill. En nu moet je voor de laatste maal nog eens goed luisteren, jongetje. Je gezicht bevat me niet. Je moest het eens in je hoofd krijgen, om op een ongewild ogenblik te gaan schreeuwen en de klabakken te waarschuwen. Dan zul je voor de laatste maal geschreeuwd hebben, bedenk dat wel. Ik heb mijn mes open in mijn zak en ik mag zeggen, dat ik er nogal goed mee kan omgaan. Rode Bill laat niet met zich spotten, onthoudt dat goed.

Cedric, nog altijd zwijgend, bracht Rode Bill vlug een zijstraat binnen, die slechts matig verlicht was en waar zich op dit late, nachtelijke uur geen enkele voorbijganger meer ophield.

— Hier is een zwak punt, fluisterde hij tenslotte. Dat huis achter de bank staat leeg en daar is een kelderraam van het bankgebouw, waar we kunnen binnen komen.

— En het lege huis? vroeg Bill begerig.

— We kunnen eerst over de lage tuinmuur klimmen, die er naast is en dan kun je een raam openschuiven.

Bill nam de toestand snel en met een kennersoog op. Inderdaad strekte zich naast het ledige huis een kleine tuin uit, waarin een paar bomen stonden, waarvan de onderste, dikke takken over het muurtje heenreikten. De bomen stonden in blad en het was daar dus zeer donker.

De binnenplaats, gedeeltelijk kenbaar door de grote huizen, die er omheen stonden, liep langs de tweede tuinmuur en de achterzijde van het onbewoonde huis.

— Kom mee! beval hij na enige ogenblikken kortaf.

Het tweetal stak de straat over en bevond zich een ogenblik later aan de voet van het tuinmuurtje.

— Ik zal je een zetje geven, jij klimt erover en je doet de straatdeur voor me open, dat is nog gemakkelijker. Of neen, ik vertrouw je eigenlijk niet genoeg! Als jij je wilt ophangen, moet je doen wat je niet laten kunt, maar eerst help je mij bij dit karweitje.

Hij keek scherp uit en toen hij volstrekt niets hoorde, dat zijn argwaan kon gaande maken, zette hij zijn voet op een steen, die een weinig uit het muurtje naar buiten stak en werkte zich behendig op de muur.

Toen stak hij Cedric de hand toe en trok hem naast zich.

Aanstands lieten zij zich vallen in de weke aarde van het tuintje en rekten zich naar een der ramen. Zoals Cedric wel gedacht had, was het zelfs niet op de pen gesloten en Rode Bill had niet de minste moeite, om het open te schui-

ven. Hij liet Cedric voorgeaan en klauwde toen op zijn beurt naar binnen.

In de duisternis vonden zij hun weg naar de achterdeur en stonden nu op de stikdonkere binnenplaats. Cedric brach de inbreker tot vlak bij een kelderraam en wees er zwijgend op.

Bill was nu wel genoodzaakt zijn zaklantaarn aan te knippen, want het was hem onmogelijk iets te onderscheiden.

Bij dat licht onderzocht hij vlug de tralies, liet een tevreden gebrom horen en zette zich aan het werk met een korte koevoet.

Snel vergruizelde hij de ondeugdelijke kalk, waarin de spijlen waren vastgemetseld. Maar toen liet hij de arbeid verder over aan Cedric, want het viel hem lastig en het maakte hem prikkelbaar en zenuwachtig, telkens naar die onbewegelijke gedaante naast zich te moeten opzien, uit vrees dat zijn onvrijwillige medeplichtige iets kwaads in de zin had, ofschoon hij wist dat hij ongewapend was en in lichaamskracht volstrekt niet tegen hem opgewassen.

Een half uur daarna was de opening groot genoeg om er doorheen te kunnen kruipen.

Zodra zij binnen waren vroeg Bill zacht:

— Waar zijn we hier nu ergens?

— In een der kelders.

— Staat de grote brandkast onder de grond?

— De safeloketten van de klanten zijn hiernaast, maar zet het uit je hoofd om daar bij te komen, want er is aan deze kant een betonmuur van bijna een voet dik, waar je in een week nog niet doorheen bent!

— Er zal toch wel een deur zijn? vroeg Bill grimmig.

— Van staal, dik pantserplaatstaal, zoals ze voor de oorlogsschepen gebruiken! Geen denken aan dat je er doorheen kunt, zonder speciale middelen.

— Dan maar naar boven, naar de brandkast van de bank. Ik bedoel die,

waarvan je de combinatie hebt. Maar wacht eens even, de Fergusons wonen toch in hetzelfde huis?

— Op de eerste verdieping zijn de kantoren, op de tweede verdieping wonen zij. De vrouw van de jonge heer Ferguson is naar een badplaats. Voor zover ik weet heeft zij een van de bedienden en het kamermeisje meegenomen.

— Des te beter! Ik heb veel liever te doen met mannen alleen! Waar is de deur ergens?

Zonder iets te zeggen, bracht Cedric de voormalige bokser naar een gewone deur, die toegang bleek te geven tot een tamelijk brede gang.

Er brandde licht.

Verbaasd en wantrouwend stond Bill een ogenblik stil en fluisterde heel zacht:

— Waar is dat licht voor?

— Er brandt hier dag en nacht licht! antwoordde Cedric, schouderophalend, en ik zou je raden vlug mee te lopen, want aan het andere einde van de gang is een rond kijkgat, dat zich in de voorgevel van het bankgebouw bevindt en waardoor de agenten bij het langslopen telkens een blik werpen, om te zien of hier wel alles veilig is!

— Jij komt wat laat met je waarschuwingen! gromde Bill, dreigend. Heb je meer van dat nieuws?

— Boven lopen we minder gevaar, antwoordde Harraden onverschillig. Ik heb je niet gevraagd om hier te komen. Wil je soms teruggaan?

Bill maakte een woedend gebaar en toen verhaastte hij zijn schreden en liep zo vlug hij kon door de gevaarlijke gang, zonder zelfs een blik te werpen op de verwaarloosde stalen deur, die zij voorbijgingen en hij haalde pas weer met enige gerustheid adem, toen hij de voet had gezet op de onderste trede van de stenen trap, die naar boven voerde, op nauwelijks een meter afstand van het ronde muurgat, waardoor men de

benen van een paar late wandelaars nog juist kon zien voorbijgaan.

Boven gekomen wiste Bill zich het voorhoofd af en fluisterde :

— Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb het nog nooit zo benauwd gehad. Waar zijn we hier ergens?

— Gelijkvloers. Deze deur zal je moeten forceren. Die geeft toegang tot de grote vestibule en ik weet zeker, dat ze 's nachts wordt afgesloten. Je kunt nu je licht nog gebruiken, maar aanstonds zul je het moeten uitdoen, want ik ben bang, dat ze het van buiten zullen zien. Boven de voordeur is een ruit met dikke tralies.

Bill mopperde wat in zich zelf, maar hij wist stellig heel goed, dat men nu eenmaal geen fortuin in handen krijgt, zonder er hard voor te moeten werken. Hij zette dus zijn tas voorzichtig neer, opende ze, onderzocht even de deur, koos een paar werktuigen uit en begon toen ijverig te werken.

Na verloop van tien minuten moest de deur zich als de mindere erkennen. Bill duwde ze heel voorzichtig open, na zijn lamp te hebben uitgedaan en vatte Cedric bij de arm.

De vestibule was heel zwakjes verlicht door het schijnsel, dat van de straat naar binnendrong door het smalle raampje boven de zware voordeur. Zwakjes blonk het koper van de loketten in de duisternis.

— Waar staat de kas? vroeg Bill fluisterend en bijna onhoorbaar.

— In het kantoor van de kassier, aan de overzijde.

— Breng me er dan heen. Daar kunnen we onze lamp wel weer opsteken. Dat is niet te zien door dat ruitje heen.

Hij wilde al verder gaan, toen Cedric hem weerhield.

— Wat is er? vroeg Rode Bill, ongeduldig.

— Ik heb de combinatie van het slot Bill, maar je hebt een kleinigheid vergeten, geloof ik. De sleutel!

Het bleef geruime tijd stil in de ves-

tibule en niets was te horen dan de snuivende ademhaling van Bill, die tenslotte, bijna stikkend van woede en zelfverwijt, siste :

— Zou ik kinds worden? De sleutel, natuurlijk! Wat hebben we aan honderd, aan duizend combinaties, als we de sleutel niet hebben? Er zijn er twee, heb je gezegd. De kassier heeft er een van. De jonge Ferguson heeft de andere. Die moeten we hebben. En al zou ik hem koud moeten maken.

— Zover hoeft het niet te komen, mijnheer Bill! liet eensklaps vlak bij hem een rustige stem zich horen en op hetzelfde ogenblik flitsten drie zaklampen aan.

Bill slaakte een gesmoorde vloek en tastte naar zijn zak, maar hij deed het louter werktuigelijk, want hij wist dat hij geknipt was, dat hij, om in zijn eigen taaltje te spreken, «er gloeiend bij was».

Tegenover hem stonden een brigadier en twee stevige agenten en alle drie hadden hun revolvers klaar tot chieten.

Half stikkend van woede richtte hij zich tot de bleke Cedric en riep :

— Dat heb jij me gelapt, schurk! Maar dat zal ik je...

— Geen beweging meer, Bill, of ik maak me kwaad. Die jongen heeft er niets mee te maken. Denk je dat we kinderen zijn? We zitten hier al de hele dag op je te wachten, want de heer Ferguson heeft ons gewaarschuwd en wij wisten wel, dat Rode Bill niet zo gauw een eenmaal opgevat plannetje prijsgeeft! Hier je handen!

Bill was fatalist in zijn soort en hij stak gedwee zijn dikke polzen uit en met een scherp klikkend geluid sloten de boeien er zich omheen.

— En ga nu rustig mee, beval de brigadier.

Geflankeerd door twee agenten, stapte Bill onderworpen, maar in zijn hart razend van woede, naar het particuliere kantoor van de heren Ferguson, op de eerste verdieping gelegen, en daar vond hij de twee firmanten, een beetje

bleek om hun neus en waarvan de een dadelijk zenuwachtig begon :

— Dat is hij dus! Wat 'n gemeen gezicht! Bood hij tegenstand, brigadier?

— Hij was zo mak als een lam mijnheer! verzekerde de brigadier met een lachje. We zullen hem maar gauw meenemen.

Maar nu barstte Bill woedend uit :

— Maar ik niet alleen! Cedric Harraden zal er ook van lusten!

De jonge firmant trok hoog zijn wenkbrauwen op, staarde de brigadier verbluft aan en vroeg :

— Wat bazelt hij daar? Waarom noemt hij de naam van een van onze klerken? Was die er bij? Waar is hij dan nu?

De brigadier haalde de schouders op en antwoordde rustig :

— Rode Bill praat wartaal mijnheer! Hij was helemaal alleen!

Bill werd krijtwit. Hij keek om zich heen. Van Harraden was niets te bespeuren. Half krankzinnig van woede gilte hij :

— En ik zeg jullie, dat hij er bij was! Hij kan onmogelijk ontsnapt zijn! En als hij dat wèl is, dan heb ik nog een ander potje voor hem te vuur staan! Die mooie mijnheer heeft u al lang bestolen! Maak zijn kas eens op en zie wat er aan mankeert, vijfhonderd pond, of mijn kop eraf!

Het gelaat van de beide heren Ferguson vertrok krampachtig.

De jongste firmament zei :

— Dat kan ik niet geloven, of ik moet het gezien hebben! Hij maakte altijd een fatsoenlijke indruk! Ik geloof dat jij liegt, man, in de hoop dat je straf daardoor minder zal worden.

— Zoek zijn kas na! Tel zijn kas na! brulde Rode Bill maar aan een stuk door. Hang me direct op, als er niet vijfhonderd pond aan ontbreken! Ik zeg je dat hij een dief is en dat hij mij geholpen heeft en als die klabakken het tegendeel beweren, dan liegen ze ook.

Ze moeten hem gezien hebben in de vestibule!

— Niets gezien! zei een der agenten lakoniek.

— Niets gezien! herhaalde zijn collega als een echo.

— Prachtig! Allemaal niets gezien! Heel goed. Laat u hem dan morgen maar eens bij u komen en maak zijn kas op. Dan zullen we lachen! schreeuwde Bill. En breng me nu weg, ik heb er al lang mijn bekomst van! En als jullie Harraden in handen hebt voor dat zaakje, dan zal hij ook wel bekenen, dat hij er vannacht bij was.

De twee agenten voerden de vloekende Bill weg en de brigadier bleef met de beide heren Ferguson alleen. De oudste firmant trommelde zenuwachtig met zijn knokige vingers op het blad van zijn schrijftafel en zei na enige ogenblikken :

— Je hebt dus goed gezien, brigadier, wat die schurk betreft. Een groot geluk, dat je een half uur geleden toevallig door het kijkgat naar binnen keek! Maar wat die kerel zei van Harraden heeft mij toch ongerust gemaakt. Ik moet mij dadelijk gaan overtuigen. Ik heb het eigenlijk niet goedgekeurd, dat jullie die jongen zo spoedig weer vrij hebt gelaten, al was er dan geen bewijs voor zijn medeplichtigheid met die kerel, die ellendige Morrison, of hoe hij inderdaad mag heten. Wees zo goed en help mij daarbij even.

De brigadier salueerde zwiingend. Het drietal begaf zich naar het algemene kantoor, waar in een kleine brandkast, ook de aan Harraden toevertrouwde kas werd bewaard. De jonge heer Ferguson opende de kast en nam er een ijzeren trommel uit, slechts met een lip gesloten. De brigadier zei rustig :

— Als u de boeken even inziet, zal ik het geld tellen, mijnheer!

En zo sloeg mijnheer Ferguson Jr. de boeken na en de brigadier telde.

Toen werd er een totaal genoemd en de brigadier zei weer met zijn rustige stem :

— Klopt tot op een cent, ik heb dadelijk wel geweten, dat Rode Bill maar wat vertelde!

Om volkomen zeker te zijn telden na elkaar ook de beide bankiers het geld in de trommel.

Er mankeerde inderdaad geen cent, boeken en saldo in kas kwamen nauwkeurig overeen.

Alles werd weer gesloten en weggeborgen. De brigadier kreeg een sigaar en een pluimpje, salueerde opnieuw en verliet op zijn beurt het bankgebouw.

Op straat vond hij een der agenten, die hij op de schouder klopte met wel zeer eigenaardige woorden in de mond van een politie-man :

— Dat is voor deze nacht, helaas, mislukt, Charles, door de onverhoedse komst van Rode Bill en omdat wij vóór alles zorgen voor die domoor van een Harraden, die natuurlijk door de fielt gedwongen werd om hem de weg te wijzen. Maar de heren zijn nog niet van mij af! De verkleedpartij heeft dan toch in ieder geval dit goede resultaat gehad, dat ik ongemerkt vijfhonderd pond in de geldtrommel van die jeugdige dwaas kon stoppen, geen wonder dat zijn kas precies klopt!

De volgende dag hadden de heren Ferguson alle reden om zich te verbazen en dat meer dan eens! Ten eerste was mijnheer Morrison op uiterst brutale wijze uit zijn cel ontsnapt, meldde hun ochtendblad.

Ten tweede lazen zij geen woord over hetgeen er de nacht te voren in hun bankzaak was voorgevallen!

Ten derde werd er niets vermeld over een arrestatie van Rode Bill, die inderdaad pas een volle maand later werd gearresteerd, wegens poging tot doodslag op een agent.

Ten vierde ontvingen zij een briefje van Cedric Harraden, die daarin meldde, dat hij in Australië een beter betaalde betrekking had gekregen en afscheid nam.

Maar het ergste kwam pas na twee maanden.

Want toen werd in 'n donkere nacht de fameuse brandkast zo goed als leeggehaald en bij de keurig geopende deur lag een kaartje :

« Men moet de dag niet prijzen vóór de avond. Complimenten van mijnheer Morrison — Raffles ».

DE VOLGENDE AFLEVERING (nr 2044) BEVAT:

De Stem van het verleden

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.

